

PRESBITER

A MAGYAR REFORMÁTUS PRESBITERI SZÖVETSÉG LAPJA

XXI. évfolyam 1. szám

BUDAPEST

2012. január-február

Én hiszem

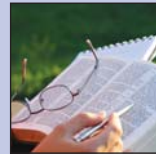
Én hiszem azt, hogy megsegítesz,
Kinyújtod értem szent kezed,
A bánatomra fényt derítesz,
S kegyelmesen elvégezed,
hogy minden könnyem, szenvedésem
Javamra lesz majd énnekem.
Ezt zengi minden szívverésem,
Köszönöm Neked, Istenem!

Köszönöm azt, hogy hű Atyám vagy,
S elküldted értem Szent Fiad,
S hogy bár csak bűnöm, s bánatom nagy,
Hű Krisztusom most hívogat.
Köszönöm azt, hogy könnyben, éjben
Imára zárhatom kezem.
És azt, hogy minden szenvedésben
Kezedben van az életem.

S én hiszem azt, hogy megsegítesz,
Kinyújtod értem szent kezed.
Az éjszakámra fényt derítesz,
S kegyelmesen elvégezed,
hogy minden könnyem, szenvedésem
Javamra lesz majd énnekem.
Ezt zengi minden szívverésem,
Köszönöm néked, Istenem!

Csiba Kálmán
néhai erdélyi püspök,
aki öt éve testileg nincs közöttünk

Azt olvastam
a Bibliában...
(6. oldal)

Beszélgetés
dr. Nagy Sándorral
(7. oldal)

Kérjetelek, keressetek, zörgessetek!

Krisztus tanítványai tudják, hogy nem boldogulhatnak imádság nélkül. Azt is sejtik, hogy nem minden nevezhető fohásznak, ami e fogalom jegyében történik körülöttük, vagy éppen amit gyakorolnak ők is az ősi hagyományok nyomán.

Érzékeli tanítójuk szavaiból, hogy Isten kész az ember életének méltóságát helyreállítani, valamint azt is, hogy ebben a folyamatban minden léleknek részt kell vállalnia.

„Mennyei Atyátok Szentlelket ad azoknak, akik kérik Tőle” (Luk 11,13b). Máté evangéliumában jó ajándékokról tesz említést a Szentírás. Isten Szentlelkét és javait készítette elő, mint valós és átadható ajándékokat, amelyek eltagadhatatlanul életfenntartó szükségletei a mindenkor teremténynek. Ezek az ajándékok elfogadókra várnak. Felkínáló van, az átvevők bátortalanok, gyámoltalanok vagy figyelmetlenek. Jézus Krisztus közbenjáró szeretettel közvetít az ajándékozó és a megajándékozandók között. Ennek köszönhető, hogy ma is tanítja és bátorítja az egyre mostohább sorsra, egyre elnehezedő élet-

folytatásra panaszkodók táborát. Nevel és lelkesít bennünket is, akik zokon vesszük, hogy az „azt bünteti, kit szeret” igazságát olykor valóban megízlelteti velünk.

Nem elkeseredni kell, hanem engedelmesskedni. Imádkozz! Kérj alázatosan bármit, azt is, amit lehetetlennek tartottál. Keress szorgalmasan, amit régen elveszítettél,

amiről már lemondtál. Zörgess állhatatosan akkor is, ha sokan azt mondják, hogy az ajtó nem nyílik ki többé.

Tè vagy az – aki olvasod ezeket a sorokat –, akinek tudomására hozza Isten, hogy ismeri rejtett és titkolható gondjaidat,

de nem hagy magadra, megkínál javaival, és megtanít elfogadni azokat. Megtanít új emberként imádkozónak lenni, hogy Szentlelkét elfogadd.

Bemutatja nekünk az új embert, akivé lennünk szükséges. Pál apostol a Kolosséban élők Krisztus-követő példáján így utal az ilyenekre: „...felöltöztetek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan

megújul, hogy egyre jobban megismerje Őt” (Kol 3,10). Az állandóan megújulni képes ember a valóságos új teremtés. Ezek tudják és hiszik, hogy felülről való az a képesítés, amiben naponként részesülnek. Krisztus szüntelenül közli Isten arcát (imago Dei), ugyanakkor szüntelenül közli Szentlelkét is, hogy a megújulni vágyóknak

Kérjétek, keressetek, zörgessetek!

erőforrása legyen. Ők a világ számára is nélkülözhetetlen valóságos kegyesek. Az egyház hitelének és tekintélyének hordozói. Az igazi kegyes embert onnan lehet felismerni, hogy minden szavával és szolgálataival segíti, hogy rajta keresztül Isten mennyben előkészített ajándékai környezetében minden testvérehez eljussanak. Nem enged a kísértésnek, hogy valamit is önmaga eredményének lásson, avagy saját dicsőségének tulajdonítson. *A kegyes ember Krisztus előtt térdelve kér, keres és zörget; ezután örömmel hirdeti, hogy Aki a szív ajtaján zörgetett, bejött, és az övével együtt vacsorál (Jel 3,20).* Az álkegyesek fáradhatatlanul jelzik képzelt kiválóságuk okán, hogy mennyi mesebeli jóval dicsérték az Urat, és ha mégis – mondják álszentül – sokan szerencsétlenek körülöttük, magukra vessenek, elvégre nem mindenki imádsága nyomán lesz pénz és hatalom. Így vannak körülöttünk sokan *a modern világ újkori irgalmatlan samaritánusai* közül.

Kedves Testvéreim! Az újesztendő új időt hoz. Új napokat, heteket és hónapokat. Megszoktuk évek során, hogy ez így történik, éppen ezért egykedvűen, alig-örömmel várjuk a következőt. Tehetünk azért, hogy jobb legyen. Legyünk naponként megújuló új emberek, akik kérünk, keresünk és zörgetünk. Legyünk megújuló szívvel újból imádkozó kegyes emberek, hogy újabb ajándékok érkezzenek a mennyből.

Legyen áldott Isten, Aki megáldja életünket a következő esztendőben!

Csúry István püspök
Harangszó 2012/1

Új honlap a presbiterképzésről

Örömmel adunk hírt arról, hogy Szövetségünk második honlapot is indított abból a célból, hogy ott a Presbiteri Füzetek tartalma interneten hozzáférhető legyen. Az új honlap elérhetősége:

www.presbiterkepzes.hu

Biztatunk minden presbitert, látogassa új honlapunkat!
Szövetségünk legfontosabb híreit és dokumentumait továbbra is a www.presbiter.hu honlapon tesszük közzé.

Az Ige körül

Közöttetek ne így legyen, hanem...

(Mt 20,26)

Bibliolvasó vezérfonalunk szerint az Újszövetségből Máté evangéliumában haladunk előre. Január elején olvastunk néhány tanítvány elhívásáról. Amikor Jézus Krisztus „*a Galileai-tenger partján járt, meglátott két testvért, Simont, akit Péternek hívtak, és testvérét, Andrászt, amint hálászok a tengerbe vetették, mivel halászok voltak. Így szólt hozzájuk: »Jöjjetek utánam, és én emberhalászként teszlek titeket.« Ők pedig azonnal otthagyták hálójukat, és követték őt.*” Kevés-sel később egy másik testvérpárral, Zebedeus fiaival, Jakabbal és Jánossal megisméltődött a történet. Ők is azonnal követték Jézust (Mt 4.).

Nem jól felkészült gyülekezeti munkásokat, képzett misszionáriusokat, vagy pasztorál-pszichológiai tréningeken kiművelt lelki-gondozókat hívott el Urunk a tanítványai közé, hanem azokat, akiket szuverén isteni hatalmával erre a szolgálatra kiválasztott. Hogy miért pont őket...? Nem tudjuk. De azt tudjuk, hogy az elhívás ellenállhatatlan volt. „*Akikről pedig ezt eleve elrendelte, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette. Mit mondjunk tehát erre?*” (Róm 8,30)

Azt, hogy ez a Szentháromság Isten munkamódszere. Noé, Ábrahám, Mózes, Elizeus, Jeremiás... és hosszan folytathatnánk a sort, így kerültek egyszer csak erejüket és képességeiket meghaladó feladatba. Volt közöttük, aki először tiltakozott, próbált kibújni, kifogásokat keresni – Jónás például az ellenkező irányba indult, Mózes beszédhibájára, Jeremiás fiatal korára hivatkozott – de végül beálltak a szolgálatba, és Isten elvégezte először bennük, aztán általuk az örök tervének rájuk eső szakaszát.

2012. január elsejével országszerte új presbitériumok álltak szolgálatba. Bizonyára többen háritással válaszoltunk jelöltségünkre. Nem vagyok én alkalmas! Hol érem el én azt a mértéket, amit Pál apostol Timóteusnak vagy Títusznak körvonalazott! (1Tim 3. és Tít 1.) Nincs nekem arra időm a munka mellett! Nincs nekem gazdasági ismeretem, hogyan lehetnék én a gyülekezet anyagi javainak a sáfára?! Nincs nekem Biblia és hitvallás ismeretem, hogyan lehetnék én a gyülekezet lelki javainak a sáfára?!

S bárha mindezek a hiányosságok és akadályok igazak is, egyszer csak ott álltunk a gyülekezet előtt fogadalomtételre, és az új év beköszöntével megkezdődött hatéves presbiteri szolgálatunk.

Valószínűleg legtöbbünknek nem kellett a „hálóját” vagy a „vámszedői hivatalát” otthagynia a presbiteri szolgálat kedvéért, de az időnkéből, erőnkéből, anyagi javainkból föltétlenül oda kell szánni annyit, amennyit a munka – pontosabban a Munkáltató – igényel.

Idáig szinte ideális a kép. Isteni kiválasztás, ellenállhatatlan elhívás, körvonalazott szolgálat, és biztonság a korlátlan hatalmú Úristen, mint munkáltató irányítása alatt. De háromévi intenzív kurzus után – melyet az Úr Jézussal való naponkénti életközösség biztosított –, íme, Jeruzsálem felé haladva, miközben Jézus közelgő szenvedéséről és váltsághaláláról beszél, vita támad a tanítványok között. És min vitatkoznak? Azon, hogy Jézus királyságában ki üljön a főhelyeken. Bosszantja a többi tanítványt, hogy Zebedeus fia esetleg valami olyan dicsőségben részesülhetnek, amiből ők kimaradnának.

Látva Jézus a kialakult feszültséget, megáll tanítványaival, és akkor mondja a címbeli szavakat: **közöttetek ne így legyen!** Kiderül Jézus tanításából, hogy van egy, az isteni rendtől függetlenedett világi „rend”, amelynek a lényege *az ország, a hatalom és a dicsőség birtoklása: Tudjátok, hogy a népek fejedelmek uralkodnak rajtuk, és a nagyok hatalmaskodnak rajtuk, és a büntölt megrontott világban is létezik a „hanem”* – az isteni rend: *aki nagygyá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgálatok, és aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgálatok.*

Jézus Krisztus azt teszi világossá a tanítványok számára – s nekünk, megválasztott presbitereknek is –, hogy kiválasztottalakat titeket, elhívtalak a szolgálatra, itt vagytok évek óta a közelemben..., de amíg az életet Isten nélkül berendezett világ gondolkodásmódja szerint akarjátok a szolgálatotokat végezni, addig a legjobb szándék mellett sem vagytok alkalmasak erre a feladatra. Ez nem uralkodás, nem jogosítvány a főhelyek elfoglalására... *hanem* szolgálat.

Még Nikodémusnak is, a köztiszteltben álló zsidó főembernek (mondhatnánk teológiai tanárnak, vagy egyházmegyei főgond-

Wass Albert újévi gondolataiból

noknak) is azt mondja Jézus, hogy *ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újjonnan kell születnetek* (Ján 3,7). E nélkül nem megy. Pál apostol így fordítja ezt le a korabeli világnyelvre, hogy mindenki megértse: Ne a világi sémákat kövessétek! Az egész gondolkodásmódokat, értékrendeket átváltoztatásra van szükség. Metamorfózisra (mint például a hernyónak, hogy lepkévé váljon). Igen, ezt a két szót használja Pál, amikor a Római levélben ezt írja: *ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változtatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata* (Róm 12,2 Károli). Az újjászületés következményeként a világ sémáinak követése helyett képessé lettél Krisztushoz igazodni! Őhozzá, aki, amikor megmosta a tanítványok lábát azon az utolsó vacsorán, akkor ilyen tanítást fűzött hozzá: *megmostam a ti lábokat, én, az Úr és a Mester, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek* (Jn 13,14-15).

Kívánom, kedves presbiter testvérem, hogy így töltsd be hatéves szolgálodat!

Dr. Viczián Miklós

Egyénileg mindegyikünk lelkében ott pislákol a vágy, hogy valóban testvérek legyünk. Egyénileg minden egyes magyar érzi és tudja, hogy szeretnünk és segítenünk kellene egymást, mint ahogy azt más, szerencsésebb nemzetek fiai teszik. Irigység, hiúság, önzés és egyéb kicsinyes gyöngeségeink azonban megakadályoznak abban, hogy valóban testvérekké válhassunk. Nem vagyunk képesek felül-emelkedni a gyöngeségeinken, és összefogás helyett viszálykodunk, egymás segítése helyett aláássuk egymást, és közben panaszkodunk, hogy egyre mélyebbre süllyedünk a világ népei között. *Önmagunkat süllyesztjük alá. Ellenségeink csupán a magyar földet darabolták szét alattunk. Amit ők nem voltak képesek megtenni ellenünk, azt elvégeztük mi magunk: földaraboltuk a magyar lelkeséget...*

Akik azonban megegyeztünk abban, hogy elsősorban magyarok vagyunk, s hogy magyarságunkat minden idegen világnézettől mente-

sen kívánjuk átmenteni unokáink számára, a magyar jövő számára, akik hiszünk abban, hogy a magyar népnek jussa van igazi, önkormányzatot és szellemi függetlenséget jelentő szabadsághoz, azok egymásra kell találjunk végre ebben az emberi vadonban.

Nem elég, ha csak ráköszönünk egymásra a megszokott szavakkal: „Adjon Isten boldog új esztendő!” Mert Isten szándéka üres szavakból nem változik javunkra. Ha valóban „boldog új esztendő” várunk, akkor teljesíteniünk kell előbb az isteni parancsot: *„Szeresd felebarátodat, mint önmagadat, s szeresd nemzetedet önmagadnál is jobban!”*

Adjon az Úristen erőt, egészséget minden derék magyarnak, és a magyar szívekben egymás iránt való hűséges szeretetet!

(Megjelent a Királyhágó-melléki Egyházkerület lapjában, a Harangszóban, 2009. dec. 31-én, online kiadás)

Negyedszázada működik a Bibliaiskola Berekfürdön

Nagy reményekkel telve vártuk, hogy ismét november legyen. November hó első teljes hetében immár 25 esztendeje ad otthont a Megbékélés Háza a berekfürdői Bibliaiskolának. Megnyitó áhítatában *Hatvani László Csaba* ny. újlétai lelkész Jeremiás 31,3 Igével szolt Isten üzenetéről. Hálás adhatunk az Úr Istennek, hogy 25 éven át hordozott bennünket, és megtartott.

Az első napon szembesültek a résztvevők, hogy jubileumi alkalomra gyűlhetünk egybe. Délelőtt előadások folytak, délután pedig a szabadidő eltöltése után énekstanulás következett.

Dr. Szabó Andor ny. hencidai lelképásztor, tudós teológus bevezetőjében köszöntötte a megjelent testvéreket, és méltatásában szolt arról, hogy az épület lelki otthonunkká vált. Megemlítette, hogy búcsút kellett vennünk az elmúlt évben a Bibliaiskola kedves vezetőjétől, *Fehér Ákos* ny. lelképásztortól, aki túlaradó szeretetével, egyéniségével, lelkiségével meghatározó karaktert adott ennek a közösségnek. Sajnos megfogyatkozott létszámban voltunk jelen, többen az idős testvéreink közül hiányoztak, amelyhez a gazdasági nehézségek is, és az előregedő fizikai erőnlétük is mind hozzájárultak. Így is 48-an írták be kézjegyükkel adataikat az emlékkönyvbe, amelyet Andor bácsi hozott erre az alkalomra.

Ebben az évben is a Dunántúlról, Budapestről, a Tisztántúlról, Szabolcstól Békésig képviseltette magát reformátusságunk tagsága. Egyszerű tagoktól a gondnokig, valamint lelkészek mindnyájan vágytunk erre a közösségre. A hét házigazdája *Muzsnai László* ny. nagyecsed-i lelkész volt.

A héten áhítatot tartott *Csiszerné Kéki Ibolya* nagykunsági lelkész, *Timár Pál* ny. lelképásztor, evangelizáló szolgálatot *Muzsnai László* és *Kálmán Péter* ny. budapesti lelkész.

Bibliaiskolánk erre a hétre *A Szentírás a zsinórmértékünk* címet kapta. *Jézus búcsúbeszédeiről* tartott *Dr. Szabó Andor* előadást, melyben a János 13-ból a lábmosás történetét emelte ki. Majd az Úr Jézus főpapi

imájáról beszélt: egyetlen főpapunk, aki élővé és hatóvá teszi az Igét. Ezt követte *Az eutanázia keresztyén szemmel* című nagy érdeklődésre számot tartó értekezés, melyet *Dr. Bodnár Ákos* ny. főorvos élvezetesen és mindenki számára érthetően adott elő. Az Eklézsia, a Krisztus teste nem Pasarét, Nagyecsed, vagy Nagytemplom, hanem a látható és láthatatlan világ, mely több dimenziójú. Tudomány, hit, betegség, halál az életünk velejárója. Míg az emberi test 3 dimenziójú, test, lélek, szellem, az isteni világ többdimenziójú. Nem értünk egyet halálos betegeknel sem az *aktív*, de a *passzív eutanáziával* sem! Orvosok az életre esküdünk fel. *Kölcsey himnuszáról* hallhattunk érdekesítő, dinamikus előadást *Fehér János* orvosi lelképásztor ajkáról. Az „Isten, áldd meg a magyart” sokaknak szálla volt a szemében. A diktatúra idején meg akarták változtatni, de sem Kodály, sem Illyés Gyula nem vállalkozott rá. A költő az Istenről alkotott képet a Ref. Kollégiumban szerzte. Nagy hatással volt rá a 130 és a 35. Zsoltár szövegvilágzata és az Ézs 25,6-9 tartalma is. Ezt követően *Dr. Ötvös László* ny. lelkész, bibliakutató újabb hasonmás biblia kiadásairól számolt be, és *Méliusz, Isten embere* címmel tartott előadást. A reformátor, bibliafordító magisteri fokozattal tért haza Wittenbergből Debrecenbe, és 1561-ben az első tiszántúli püspök lett.

Szabó Csaba volt zsákai lelkészársunk *A törvény* címmel tartott előadást, amelyben a törvényt szövetségként értelmezte. Majd *Dr. Szabó Andor* előadásában *Ámósz* és *Hóseás* kis íróprófétákról hallottunk. Történelmi betekintést nyert a gyülekezet hallgatósága a Kr. e. VIII. század viszonyaiba. *Ámósz* gazdag társadalomban hirdetett ítéletet: a béke idején beszél az asszír betörésről és fogságról, mely Kr. e. 722-ben bekövetkezett. Az Úr szava igaz, bármit ígér, beteljesül ma is. Csütörtökön az Úrnak szent asztalát megterítettük. Igét hirdetett *Muzsnai László*, ágendázott *Hatvani László Csaba*. Legvégül a „Nem hagyjuk el a Bibliát” c. Halleluja éneket énekeltük el. Azzal a reménységgel távoztunk, hogy jövőre is találkozunk, ha az Úr életünknek kedvez!

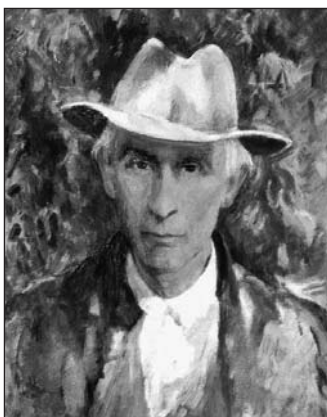
MAGYAR PRESBITER

AZ ORSZÁGOS REFORMÁTUS PRESBITERI SZÖVETSÉG KÖRLEVELE

Egyetlen vers

Ezzel a címmel jelent meg a *Magyar Presbiter* 1946. október havi számában Áprily (Jékely) Lajos verse, melyet még 1943-ban írt. Gyűjteményes kötetekben a címe *Út-ravaló*. Áprily Lajos (1887–1967) születésének 125. évfordulója alkalmából e verssel, mint a nagy, és oly kedves, különös „dalú” református költőre emlékezünk, de számos közismert költeménye mellett – *Tetőn, Tavaszodik, Március, Tavasz a házsongárdi temetőben, Vers vagy te is, A láthatatlan írás, Így akarta a sors, A kor falára*, és még hosszan sorolhatnánk – emlékezünk meg a műfordítóról is, nem csak az *Anyegin*, vagy a *Peer Gynt* fordítójáról, hanem a ma is használatban lévő *Énekeskönyvünk* egyik munkatársáról is.

Talán csak kevesen tudják, mennyi szép énekünk, dicséretünk szövegét halljuk, énekeljük az ő fordításában. Ezek közül, azt hiszem, nem egy már-már önálló magyar verssé vált, és sokszor jobb, mint az eredeti. Minél jobban megismerjük „rég-új”, 1948-ban próbakiadásaként megjelenő, de máig használt és elfogadott *Énekeskönyvünket*, látjuk, érezzük, mennyire modern, ugyanakkor mennyire hagyományörző és magyar. Szenczi Molnár Albert időtálló zoltárfordításaival együtt, pusztán olvasásra is alkalmassá teszik az eredeti magyar dallamok és dalszövegek mellett a szép fordítások, a *dicséret*ek nagy körültekintéssel, művészi érzékkel, komoly egyházzenei, teológiai és történeti ismeretek birtokában összeállított értékes

anyagát. Ez a szerkesztőbizottság mellett elsődlegesen *Csomasz Tóth Kálmán* (1902–1988) hosszú éveken át folytatott kutatómunkájának eredménye, kinek, ha nem is kerek, de születésének 110. évfordulója-

hoz érkezünk ebben az évben. A kutatás, anyaggyűjtés már jóval korábban megkezdődött, 1948-as megjelenése részben a háború és az azt követő nehéz évek zavaró körülményeinek is betudható, de így legalább egy válságos korszak kezdetén (1948) nyújthatott vigaszt, és adhatott erőt hosszú évtizedeken át a magyar református híveknek.

Melyek is tehát az *Áprily Lajos által fordított*, egészen újonnan fölvetett, vagy éppen régebről ismert, de újr fordított dicséret-

167. *Jöjj, mondjunk hálaszót*, 300. *Lelkem drága Jézusa*, 328. *Jöjjetek Krisztust dicsérni*, 340. *Te drága Jézus, mi történt te veled*, 341. *Ó Krisztusfő, te zúzott*, 356. *Felvirradt áldott szép napunk*, 363. *Jön a harag napja lánggal*, 367. *Emeljük Jézushoz szemünk*, 426. *Már keresztet vállra vettem*, 445. *Szólj hozzám, Istenem*, 457. *Ó Jézus, árva csendben*, 470. *Úr Jézus, nézz le rám*, 472. *Mennyit zengi a lelki békét*, 510. *Ó lelkem szent napsugara*, 511. *Maradj velem, mert mindjárt este van*, 512. *Szólj, szólj hozzám, Uram*.

* * *

Bár tudjuk jól, egyedül Istené a dicsőség, s részben ezért sincsenek az *Énekeskönyv*

egy dalszövegeinél külön-külön feltüntetve a fordítók, azért református eleinkről, egyházunk kiválóságairól érdemes újra és újra megemlékeznünk, hiszen múltunk ismeretében következtethetünk a bizonytalanságban is a reményteli, „biztos” jövőnkre.

Dr. Kis Domokos Dániel

Egyetlen vers

*A lélek,
mikor búcsúzva bontja szárnyait,
visz magával a földről valamit.*

*Eszmét, melyet világra ő hozott,
virágot, melyet ő virágozott.*

*Én Istenem, én mit vigyek neked?
Nem vihetek én mást, csak verseket.*

*Kiválasztok pár útamra valót,
a többinél tisztábban dalolót.*

*S ahol ösvénnyel vár az égi rét,
zenét hallok majd, felséges zenét.*

*Barátom, aki már előre ment,
azt a zenét rég hallja odafent.*

*S ahogy azt a muzsikát hallgatom,
azt a keveset rendre hullatom.*

*Az a zene csak vallatja velem:
Süket sor... nem merem... ezt sem merem.*

*S amikor, Uram, hozzád érkezem,
könnyű kezem miatt szégyenkezem.*

*A választottakból csak egy maradt,
az, melyben elfogtam egy sugarad.*

*Az, amelyikben elmondtam neked,
hogyan szerettem drága földedet.*

*S szólok: Csak ennyit hoztam. Ó, Uram,
ne ítélj meg nagyon szigoruan.*

(1943)

Áprily Lajos

Közlemény

Szövetségünk elnöksége 2011. október 15-i ülésének 22/2011. Eln. sz. határozata alapján a 2012. évre a tagdíj mértéke 2000 Ft/év, a PRESBITER belföldi példányainak előfizetési díja 2100 Ft/év, Európa országaiba 4000 Ft/év, tengeren túlra 4500 Ft/év. A tagdíj befizetése céljából csekket februári körlevelünkhöz, az előfizetési díj befizetéséhez lapunk 1. számában mellékelünk. Folyóiratunkat 2012-ben is 6 alkalommal tervezzük megjelentetni. A határon túli gyülekezetek presbitériumai számára történő előfizetéseket is örömmel és köszönettel fogadjuk.

NYITOTT SZEMMEL

Bomló házasságok

Az idei Képes Kálvin Kalendáriumban hárman válaszolnak a címben feltett kérdéssel kapcsolatban: egy teológus, egy – kifejezetten a családok problémáival foglalkozó – lelkipozós, és egy gyülekezeti lelkipásztor. Nagy érdeklődéssel olvastam válaszaikat; annál inkább, mert az egyik válaszoló ifjúkori barátom, s a másik két válaszadót is ismerem, mint kiváló tanítót, igehirdetőt. Megállapításaik vitán felül helytállóak. Azért kapcsolódom felvetésükhöz, mert úgy érzem, lehet még a témában mélyebbre ásni, a házasságok bomlásának rejtett okait keresni.

A XX. század során nemcsak a társadalmi rend, meg a technika változott – ezekkel együtt az emberek gondolkodásmódja, értékrendje változott rengeteget! A mai nemzedéknek – úgy látom – már elképzelése sincs arról, hogy a század első felében még mennyire a kötelességtudás uralta az emberek többségének gondolkodását és cselekedeteit. (Persze nem a társadalmat irányító elitől beszélek, hanem az egyszerű átlagemberről!) Ki-k tudta, hogy kötelességei vannak családjá, egyháza, hazája stb. iránt,

több vagy kevesebb sikerrel, de igyekezett ezeknek eleget tenni. Annakidején olyanra is volt számos példa, hogy valamely okból a szexuális kapcsolatot nélkülöző házaspár is együtt maradt, tekintettel esküjükre és gyermekeikre. (Emlékszem konkrét esetekre, személyekre.)

Az apák számára annakidején nem volt tizedrangú kérdés, hogy mi lesz gyermekekkel, ha elválnak; olyanról meg végképp nem hallottam, hogy többgyermekes anya meglép hazulról, gyermekeit apjuknál hagyva sorsukra (ilyen esetet viszont a közelmúltból kettőt is tudok).

Dehát milyen az újabb, „modern” nemzedékek gondolkodása? ... Ha azt mondom, önző, akkor igazat, de keveset mondtam. Arról van ugyanis szó, hogy a másik ember létérdekeit is figyelmen kívül hagyó önzést a liberális gondolkodás megideologizálta, mondván: „mindenkinek joga van a boldogsághoz” – mindenki másra való tekintet nélkül természetesen... Ezen a jogcímen aztán szinte minden önző tettet igazolni lehet! Mondjuk így: nem vagyok boldog X-szel, Y kell, ill. most már azzal sem – jöhet

a harmadik. Másik eset: azért nem kell a házasság, mert egy törvényes partner netán hűséget követelne. Saját boldogságunk elsőbbsége aztán századrangú kérdéssé teszi a válási árvává váló gyermekek érdekeit.

Adott szó, fogadalom, templomi esküvel – az önérdeket alapjoggá nyilvánító gondolkodás számára csupán formalitás. Nekik a különbség csak annyi, hogy világius formalitás, vagy vallásos formalitás... Vagyis valami olyan jogi aktus, melyet a bíróságon kimondott válás lerendez.

A „modern ember” (férfi és nő egyaránt) számára mind az élettársi kapcsolat, mind a törvényes házasság egyfajta vállalkozás. Mi jellemző egy vállalkozásra? ... Az, hogy két lehetőség van: vagy sikerül, vagy nem! ... Persze mindkét fél részéről ... Ebből az alternatívából mind gyakrabban az utóbbi válik be. Miért is? Hát mert nem a megelőlegező szeretet, hanem az elvárások vannak túlsúlyban. A szerelem, mint szalmaláng ellobban a hétköznapi életben, s a rózsaszín köd eloszlása után a be nem teljesült elvárások, s persze a másik hibái látszanak élesebben. Aki pedig arra a következtetésre jut, hogy párválasztási vállalkozása nem sikerült úgy, ahogy elképzelte – levonja a tanulságot: más partner után kell nézni, mert a cél változatlan, t.i. hogy számára legyen előnyös...

Kövespataki László
(folyt.)

Esküszöm és fogadom

Az elmúlt év végén választottak a Református Gyülekezetek presbitereket. Felemelő esemény volt a bolyi gyülekezetben: 2012.01.08-án Istentiszteleten tettek fogadalmat a gyülekezet előtt az újonnan megválasztott presbiterek. A Szentlélek munkálkodásának eredményeként szívesen vállalták a tisztséggel járó feladatokat az elkövetkező évekre. Rendszeres tájékoztatással ismereteik voltak a Presbiteri Szövetségről. Kérték tagfelvételüket a Szövetségbe, és megrendelték a PRESBITER folyóiratot. A Presbitérium és a gyülekezet együtt énekelte: Fel barátim... című éneket és a Himnuszt.

Klobucsnik Imre presbiter

Azt olvastam a Bibliában... (2.)

...hogy Ábrahámtól – a hívők „ős-atyjától” – azt kívánta Isten, hogy áldozza fel Mória hegyén egyetlenegy fiát: Izsákot. Ábrahám olyan „abszolút” hívő volt, hogy képes lett volna ilyen barbár cselekedetre – mert Isten így kívánta. Mentiségére szóljon, hogy az utolsó pillanatban Isten küldötte meggyőzte arról, hogy szándékát ne való-
sítsa meg.

Rosszullét környékezett, mikor ezt olvastam. Mi keresztyén szülők mit meg nem teszünk gyermekeink érdekében, ha betegek. Az Ószövetség Istene pedig azt parancsolja hívének, hogy ölje meg – idős korában született – gyermekét. A szeretet Istene csak nem kíván ilyet? Vagy pedig ilyen elvadult volt az Ószövetség világa? Akkor meg miért hagyta meg a keresztyénség ezt a részt a Bibliában?

Az idézett bibliai helyen (Genézis 22) világtörténelmi eseménynek és kijelentésnek vagyunk a tanúi. Ugyanis *Krisztus születése előtt mintegy 1700 évvel kihirdetett az egész eljövendő világ számára az emberi élet abszolút védelme.* (Ezt sajnos mind a mai napig nem tartják be!)

Ha ismerjük az ókori keleti világ hétköznapjait, annak – néhány kivételes ember számára ragyogó – körülményeit, szörnyűséges ellentéteket látunk. Egyik oldalon fantasztikus gazdagság és fényűzés, másik oldalon (esetleg ugyanazon emberek életében) félelmetes szellemi nyomor. Közönséges lakóvaskót nem lehetett emberáldozat nélkül építeni. (Az alapba élő csecsemőt falazták.) Sok más formája volt az emberáldozatnak. Subad mezopotámiai (Úr) királynő sírja nemcsak arany ékszerek tömegét tartalmazta (ruhája is drágagyöngyökből készült...), de 64 udvarhölgyét vele együtt temették élve. A pun birodalom fővárosában, Kárhágóban még kétezer évvel később is – Plinius tudósítása szerint – 100 gyermeket áldoztak fel eső isten számára, hogy szűnjék meg az aszály...

Ábrahámnak Isten parancsára el kellett hagynia az ókor „Amerikáját” és háromezer kilométerrel odébb az akkori „harmadik világ”-ban, Kánaánban kellett letelepednie. Pedig Úr városában dúsgazdag polgár volt. Kánaánban sátorlakó juhsgazda lehetett... Így kellett áldássá lennie a világ számára. Egyetlen utóda és örököse Izsák. Ekkor következik be a hit próbá-

ja. Erre nem Istennek volt szüksége! Még kevésbé Ábrahámnak, hanem nekünk, kései utódoknak. Mit ér Isten? Mit ér a hit? Ma így mondanánk: „érdemes-e keresztyénként élni”?

A Genézis 22 szaknyelven szólva: etiológikus történet. Azaz egy új, az egész világra érvényes isteni törvény meghirdetésének története. Ezzel félreérthetetlen, abszolút törvénnyé lett az emberi élet elsőbbsége és abszolút védelme még vallási szokásokkal, sőt gazdasági megfontolásokkal szemben is!

Izrael népe következetesen hívő csoportja – a rékábiták közössége – kizárólag sátorban lakott, nem épített házat, nem alapított várost, hogy véletlenül se vétsen valaki az isteni törvény ellen, mely az emberi életet abszolút védelme alá helyezi. A rékábitákra az átlag izraeli úgy tekintett, mint különcökre. Ám maga Izrael idegen test volt az ókori Kelet világában.

Sajnos a honfoglalás utáni kényelmes időkben Izrael presbiteri kimondták: „Legyünk olyanok, mint a többi népek”. Létrejött a királyság, s vele adórendszer, hadsereg, rabszolgaság stb. Több judai királynak azért kellett elbuknia, mert pogány módra feláldozta gyermekét (2Királyok 16,3 és 17,17; Ezékiel 23,39)

Juda és Jeruzsálem meg azért pusztult el, mert Jeremiás 7,31 szerint tűzben áldozták fel gyermekeiket.

Manapság még egy ártatlan, szolid esemény emlékeztet az egykori barbár házépítési szokásra. (A gyermekáldozat ugyanis azt jelentette akkoriban, hogy a gonosz szellem elégedjék meg az áldozattal, s ne okozza élő emberek halálát abban a házbán.) Középületek alapköletétele alkalmával iratokat, emléktárgyakat helyeznek el ünnepélyesen. Ám az emberi élet abszolút védelmének általános gyakorlata még mindig várat magára!...

Dr. Papp Vilmos

Aprópó

Nem azért adja, mert megszolgáltuk, hanem azért, mert akarja.

Augustinus: De Trin. IV/1/2

Azt hiszem, ma különösképpen elmondhatjuk, hogy voluntarista világban élünk. Egyre-másra halljuk a környezetünkben élő emberektől: ha akarom, majd ha akarom, majd én eldöntöm az én akaratomnak megfelelően, vagyis azt csinálom, amit akarok, ami nekem jó. Hát igen, mi tagadás, mi egy ilyen akaratos világban élünk. Idézetünk ugyancsak az akaratról szól, csak hogy akár akarjuk, akár nem, észre kell vennünk, hogy itt egy teljesen más akaratról van szó. Először is azért, mert akié az akarat, az maga az Isten, másodsor, mert az akarat irányultsága teljesen más az előbbihez képest. Isten adni akaró Isten! Isten az ő akaratát nem arra használja, hogy önkényes és szeszélyes módon osztogasson vagy elvegyen, nem arra, hogy a kiszámíthatatlan „azt csinálom, amit akarok” elvével despotaként kiszolgáltatottakká tegyen bennünket, hanem arra, hogy az adás révén lehajoljon hozzánk – ő, a Mindenható –, és magához emeljen. Igen, az ő akarata szerető akarat. Milyen sokszor elhangzik: nem tudom szeretni. És miért? Mert csak a negatívumokat látjuk, s nem is akarjuk, sőt, utálni akarjuk, mert valahogy – éppen bűnösségünkől, a sátáni befolyásoltságból következően – nekünk az a jó. Szeretünk utálkozni. Ilyenek vagyunk! De Isten, bár minden oka megvolna, különös és érthetetlen módon nem ilyen. Ő nem gyűlöl. S vajon miért? Mert ő minden ocsmányságunk ellenére szeretni akar. Mert belőle nem hiányzik az akarat, hogy szeressen. Mert neki van hozzá elég erős akarata ahhoz, hogy szeressen, és látható módon adományán keresztül fölmutassa. A mi akaratunk viszont csak a szeretetlenséghez elegendő, a lenézéshez, mások bűneinek fölnagyításához. A „ha akarom” flegmatikus megnyilvánuláshoz. Be kell látnunk, a mi akaratunk korlátozott a saját bűnünk és mások bűne miatt. A Sátán nem szolgálót fizet, hanem előre veszi meg a mi akaratunkat. Megveszi, és korlátlanul használja, mégpedig saját érdekeinek megfelelően, miközben azzal győz meg, hogy mindez értünk van. Isten azonban nem előre fizet, hogy aztán szolgálkává téve kihasználjon bennünket, egyszerűen csak ad, mert így akarja. Mert ő Szent, s akaratát nem korlátozza a mi bűnösségünk.

Apostagi Zoltán

Isten kezéből elvett feladatok

Beszélgetés dr. Nagy Sándor főgondnokkal

Mottó: „Kereszettek először Isten országát, annak igazságát, és ezek mind megadatnak néktek! Akik ugyanis Istent szeretik, azoknak minden javukra van.”

Hát erre nem számítottam... Lelkiismeretes embernek tartom magam, felkészültem a kérdésekkel, amelyek az Interneten olvasható szép ke-rek életrajz alapján, no meg legfőképpen az immár évtizedes szemé-lyes ismeretség alapján összeálltak a fejekben, de az egészről szin-te semmi sem lett. Mert olyan területre tévedtünk, amely mindkettőn-ket túlon túl érdekel ahhoz, semhogy a szokásos életrajzi adatokkal alátámasztott interjú kerekedjék ki a beszélgetésünk nyomán. Mi-előtt azonban a szóban és írásban is lefektetett, imént említett „terü-letnek” átadnám a szót, a tájékoztatási tisztesség úgy kívánja, hogy azoknak, akik nem szoktak az Internethez fordulni, és nem ismerik személyesen dr. Nagy Sándort, ide írjam életének mérföldköveit.

Dr. Nagy Sándor nyugdíjas villamosmérnök és irányítástechnikai szakmérnök Békéscsabáról való budapesti lakos. Tud angolul és oro-szul, szokott zongorázni és orgonálni, komplex energetikusi és köz-gazdasági technikai képzettséggel is rendelkezik. Sok évtizedes fej-lesztőmérnöki, vállalatirányítási, külkereskedelmi gyakorlata van. A Szegedi Tudományegyetem Élelmiszeripari Főiskolai Karának címzetes docense. Fele-sége már szintén nyugdíjas, államháztartás-ban képzett szakember. Öt gyermekük és 14 unokájuk van.

Vallásos protestáns családba született, evangélikus édesanyja református magyarnak nevelte. Konfirmációja előtt találkozott Krisztussal, s azóta is Őt szolgálja feleségével együtt. Hét évnyi vidéki tartózkodás után ismét Budapestre, a törökőri gyülekezetbe került, ahol dr. Boross Géza lelkipásztor győzte meg, hogy vállaljon presbiteri tisztséget. Azóta (a '70-es évek elejétől) presbiter, 1984-től egyházközségi gondnok, főgondnok. (Ma is. Ezt a tiszttét addig kívánja megőrizni, amíg a törökőri kis templom tornyát a kö-réje felhúzott irodaházak rabságából látvány szinten nem sikerül ki-emelni, hogy legalább odataláljon az, aki az Igét akarja hallgatni. Erre az akcióra elkészült a cselekvési és építési terv, gyűjtik a pénzt is.) A rendszerváltozás után egyházmegyei tanácsbíró, tanácsos, egyházmegyei gondnok volt, majd 2002-től egyházkerületi főgond-nokká és zsinati világi elnökké választották. Tagja a Magyarországi Presbiteri Szövetségnek. Megítélése szerint manapság az egyháznak megkülönböztetett figyelmet kell szentelnie a gyülekezeti munká-nak, pl. nagyon hasznosnak tartja a szekciók alakítását (baba-mama szekció, nyugdíjasok, értelmiségi kör stb.), a közéleti szemlélet fej-lesztésének (hallatni a „református hangot” a közéletben – közbevet-tett nagy kérdőjel: vajon a presbiterek közül hányan olvasták el az új Alaptörvényt?), nyelvünk őrzésének és ápolásának, mint a magyar ösztartozás zálogának támogatását, szorgalmazását.

Most pedig induljunk arra a területre, amelyet a felvezetésben em-lítettünk. Előre bocsátom, hogy én dr. Nagy Sándor minden alább leírt szavával, gondolatával egyetértek – hitem szerint mindazokkal a magyar és keresztyénnel/keresztyénnel egyetemben, akik túllát-nak saját hétköznapijaikon, legyenek bár mégoly nagy gondjaik, ba-jaik... vagy talán éppen azért.

Az előbbi feladatokon, tevékenységeken túl, pontosabban azok előtt és fölött hangsúlyozottan említenem kell a globális válság mi-

atti aggodalmamat. A válsághoz fűződő viszonyunk tudatossági fo-ka ugyanis nagyon gyatra. Hiszen itt már régen nem arról van szó, hogy a forint a világváltáshoz képest gyengül-e vagy erősödik, és kevés marad a pénztárcánkban, hanem arról, hogy az egész világ tár-sadalmi-szociális-politikai-gazdasági válságban van, amelyet egyál-talán nem kezelünk valódi súlyának megfelelően. Pontosán úgy, mint Noé napjaiban!

Az, amit Isten kegyelméből Magyarország másfél éve elkezdett, egy lehetséges kivezető út, melynek lényege: *egyedül Istennel lép-hetünk tovább.* (Érthető, hogy a liberalizmus híveinek ez sem ideo-lógiaiilag, sem gyakorlatilag nem felel meg.) Ebben minden benne van, amit a környezettudatosság, az energia- és anyagtakarékosság, a társadalmi gondok iránti érzékenység, a gondok orvoslására való készség, a család védelme és gondozása stb. részfogalmak takarnak.

Állítólag vannak olyan keresztyén országok (Írország, Skócia?), ahol már konkrétan készülnek arra, hogy előbb vagy utóbb akadozik vagy megáll a szállítás és/vagy energiaszolgáltatás, ezért régiójukat a „*krízis ellenére megmaradni*” érdekében szervezik. (Nagylányom egy brazíliai vallási csoport tagja, melynek alap-tanításával ugyan nem lehet keresztyénné egyetérteni, de azt mindenképpen dicsére-

tesnek tartom, hogy ők is intézményesen ké-szülnek erre a krízisre, és másokat is igye-keznek rá megtanítani. A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának is volt egy országos mozgalma [EU-pályázat segít-ségével], melynek keretében ilyen felfogás-ban igyekeztek ráébreszteni a résztvevőket a valóságos fenyegetettségre [Végh László debreceni atomfizikus volt pl. ezeken a ren-dezvényeken a rendszeres ideológus].

Van egy idős (86 éves) presbiter Tatabá-nyán, a közeli erőmű valamikori főmérnöke, *Balogh Ernő* bátyánk, aki még ma is minden követ megmozgat annak érdekében, hogy az

intézményes egyház, így a MRE is, végre vegye tudomásul, hogy nem lehet ezt a problémakört figyelmen kívül hagyni. Figyelmezte-ése eddig nem talált érdemi visszhangra. Egy átlagos egyháztag, akinek családja, unokái és egyéb szerettei vannak, éppenséggel arra is gondolhatna, hogy mit lehet tenni akkor, amikor nincs a boltban a megszokott étel, nem folyik víz a csapból, nem égnek a villanyok, és telefonálni sem lehet. Jelenleg nincsenek erre a helyzetre megoldási sablonok. De bele kell ebbe nyugodnunk? Nyilvánvalóan addig nem, ameddig léteznek menekülési útvonalak. Remélhetőleg csak arról lehet szó, hogy egy ideig-óráig kibillent egyensúlyi állapot újra helyreálljon, hiszen a nagyüzemi termelésre átvált emberiség táv-latosan és intézményesen nem tud visszaszorulni a manufaktúrális keretek közé. De néhány hónapot tartalékokkal át lehet hidalni. S ha az életosztón és a leleményesség képes a zűrzavaron – persze sok-kal alacsonyabb életszínvonalon – úrrá lenni, akkor még folytatás is lehet.

A gyülekezeti tagok és a presbiterek között ott vannak azok a tu-dósok, szakemberek és gondolkodók, akiknek haladéktalanul el kell indítaniuk ennek a problémakörnek a kezelését. Persze ha netalántán megalapozatlan az aggodalom, akkor azt is kezelni kell (túlzások mindig előfordulhatnak). De egyszerűen elmenni a probléma mellett nem keresztyéni hozzáállás. Ennek a szakemberekből álló csapatnak kellene a globális válság-kérdés lokális kezelésére egy stratégiát ki-dolgoznia a gyülekezetek részére, alkalmasint a Presbiteri Szövet-

Január elsejével kezdődött az újonnan választott presbiterok és presbitériumok hatéves szolgálati ideje. Gondolunk-e arra, hogy abban a kivételes helyzetben vagyunk, hogy ez időszakra esik a Reformáció 500. évfordulója? Előttünk nem volt, s utánunk sem lesz olyan presbiter-nemzedék, mely ennek tudatában végezheti feladatait. Ennek fényében kell értelmeznünk egyházi közösségünk és a magyar nemzet iránti felelősségünket.

1517. október 31. – Luther Márton meghirdeti az egyház megújulásának 95 tételét.

1617. október 31. – Az évfordulóra Kanizsai Pálfi János pápai prédikátor létrehozta az első magyarországi presbitériumot. A véres ellenreformáció viharfellegei tornyosulnak. (Veszprémben és Kiskomáromban – itt két református templom is áll – ez időben szintén alakul presbitérium.) A lelkipásztorokat elhurcolják. A presbiterok őrzik több, mint 150 éven át az evangélium lángját.

1717. október 31. – A még mindig nagyrészt protestáns ország sokszorosan megaláztatott, félelemmel tekint a jövőbe. III. Károly császár és a klérus létrehozta az ún. „Vegyesbizottságot” a vértelen ellenreformáció végrehajtására. (Elnyomó adminisztratív rendelkezések kidolgozása a feladata.) Nincs idő az ünneplésre.

1817. október 31. – Örömnemek sokasága az országban. II. József császár még halálos ágyán jezsuiták lelki terrorjának nyomása alatt sem vonta vissza „Türeلمي Rendelet”-ét. Több mint ezer templom újjáépítésével ünnepeltek.

1917. október 31. – Az I. világháború nem teszi lehetővé nagy ünnepségek tartását. Ám pl. Dunántúl valamennyi református temploma szószékére, vagy a mellette levő falsíkra háladási emléktábla kerül azonos szöveggel. Lelkileg azonban „élő” emlékművekkel készült fel a reformátusság. Létrehozta a Keresztyén Ifjúsági Egyesületet (KIE), a Nőszövetséget, a Soli Deo Gloria diákmozgalmat, a református cserkészetet (ez volt az első csapat az országban!), a Bethánia Szövetséget (CE), a Vasárnapi Iskolai Szövetséget, nem utolsósorban a Külmisziói Szövetséget stb. Ezek nagyhatású mozgalmak voltak mindaddig, amíg 1947–1950 között a kommunista diktatúra szét nem verte őket.

2017. október 31. – ?. E dátum ma még a jövő titka. Ám majdan a mostani presbitériumi ciklus minősítője. Ma – a régiekhez viszonyítva – nyugodt időket élünk. (Akkoriban Csepreg mezővárosban – 1621 – Esterházy Miklós és Colalto ezredes csapatai 1220 hívőt mészároltak le egyetlen nap alatt. Basta Őfelsége a császár nevében

1517-2017

és a klérus „kacsintása” mellett tízezer-nyi magyar reformátust írtott ki a Maros mentén és a Mezőségen.) Tehát ha Isten megengedi és élünk, nyugalmasabb idők

elő nézünk. Hogyan készülünk 2017. október 31-ére? S miért?

Az utóbbi kérdésre „könnyű” megfelelni. Nem csupán emlékezzünk, hanem a magyar nemzet jövőjét erősítjük. Ez pedig gyermekeink és unokáink jövőjével azonos. Egy pillanatra se feledjük, hogy a református egyház nem valamiféle „vallásos klub”, avagy „szabadidőközpont”, hanem ország gerince!

Hogyan készülünk? Sok szellemi energiát, időt, anyagi áldozatot szabad hozunk. Véletlenül se ácsingózzunk pályázati pénzekre, hanem ha kell, böjtölve vállaljunk áldozatot. (Persze külső támogatást köszönettel fogadunk...) A „hogyan” kérdésébe a módszer is beletartozik. Nem kapkodva, tervszerűtlenül. Nem is sziporkázva. Tudnunk kell azt, hogy mit akarunk:

Megtartó Evangéliumot Magyarországnak!

1. Mindenekelőtt *spirituálisan kell felkészülnünk*. Tudatosítanunk kell, hogy Isten azért mentett meg bennünket, hogy általunk másokat mentessen. (Közben ne feledjük, hogy 1945 óta az ateizmus szennyes áradata hömpölygött el felettünk – a „vörösiszap”-katasztrófához hasonlóan! Ennek számtalan utóhatása közül a reklámok világa szolgált elképesztő példákat: „A Karácsony a fa alatt dől el...” – Szeszreklám: „Mert csak így érdemes ünnepelni” – Néhány évvel ezelőtti hirdetés: „Nincs karácsony Corvin nélkül!” A Corvin áruház régen megszűnt, Karácsony nélküle is elérkezett.)

2. Lelki megújulást követően azon kell gondolkodnunk (nem túl sokáig), hogy *mit tehetünk, szervezhetünk, építhetünk egyházközségeink – a mi családjaink – javára?*

3. *Milyen közegházi programhoz járulhatunk hozzá, mely az egész nemzetre jótékonyan hat?*

„A teremtett világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését” (Róma 8,19).

S végül egy rendkívül fontos tanács. *Sehol, senki ne mondja azt: Kevesen vagyunk.* Súlyos sérelmek értek minket. Mi mindent kellett elveszítenünk az „államosítás”-nak becézett rablások idején. Félre a sopánkodással! Szép tapasztalatok száza biztatnak mindnyájunkat. Egyik helyen egyetlen ember lelkesedéséből szépséges templom épült! Másik helyen – ott 5 református él – 15-18-an vettek részt az istentiszteleteken.

„Fel, mert eljön az éjjel, s nem dolgozhatsz már!”

Dr. Papp Vilmos

Isten kezéből elvett feladatok

ség összefogásával, mivel a Presbiteri Szövetség a Református Egyház egyetlen olyan szervezett, nagy létszámú, világi hívekből álló képződménye, amely alkalmas volna kárpát-medencei szinten ezt megszervezni.

Ugyancsak a Szövetségnek kellene – központilag – az egyháztagok részére közéleti képzést szerveznie és tartania. Véleményem szerint ezt nem csak presbitereknek kellene meghirdetni, hanem minden olyan reformátusnak, akinek életelve a szolidaritás, az áldozatkészség, az önkéntesség. Ugyanis – mivel erre anyagi fedezet valószínűleg nem teremthető elő – itt lehetne a vallott, de nem igazán gyakorolt áldozatkészséget egyéni szinten megélni. Ha a család sínylené meg a költségeket, akkor a gyülekezet átvállalhatná 1 résztve-

vő költségeit. Korábban erre a felvetésre Ritoók Pál nemrég elhunyt presbiter testvérünk, a Szövetség egyik alapítója kész javaslatot dolgozott ki, amelyet esetleg elővehetünk, és a mai helyzet követelményeinek megfelelő korrekciókkal felhasználhatunk.

Nos, ilyen gondolatokat próbálok elhinteni mindenütt, ahol és amikor csak alkalmam nyílik, családban, baráti társaságban, egyházi körben.

Köszönöm szépen. Abban a reményben búcsúzom, hogy az, amit elmondott, nem marad holt betű, hiszen – és ezt halálosan komolyan gondolom – a mi életünkről és az utódaink életéről van szó.

Lejegyezte:
Farkas Márta

Köszönet a köszöntésekért

Lapunk 2011-ben tölthette be mennyei Főszerkesztőnk, Urunk jóvoltából 20. évfolyamát. Egész éven át érkeztek szerkesztőségünkbe az áldáskívánások, amiket rendre közre is adtunk. Most Szövetségünk elnöksége és lapunk szerkesztőbizottsága nevében külön is hálásan köszönjük a testvéri szavakat Dr. Bölcskei Gusztáv püspöknek, a Zsinat lelkészi elnökének, Dr. Huszár Pál főgondnoknak, a Zsinat világi elnökének, Steinbach József dunántúli püspöknek, Fazekas László felvidéki püspöknek, a Szerbiai Református Keresztény Egyház honlapja szerkesztőinek, Dr. Varga Attila szatmárnémeti főgondnoknak, Nagy Béla kárpátaljai főgondnoknak, Fekete Vincének, a Szlovákiai Református Keresztény Egyház főgondnokának, a Zsinat világi elnökének.

Isten áldása legyen a köszöntőkön, szolgálatukon és egyházukon!

Testvéri áldáskívánással:
Dr. PhD Békefy Lajos
felelős szerkesztő

Jogsegélyszolgálat!

„Ti adjatok nekik enni” (Máté 14,16b)

Az ötezer ember megvendégelésakor adja Jézus ezt az utasítást tanítványainak. Nem azt mondja: „Imádkozzatok, hogy legyen mit enniük”, hanem arra szólítja fel tanítványait, hogy saját erőből álljanak neki a lehetetlennek látszó feladatnak. Amikor a tanítványok összeszedték és odaszánták, amijük volt (az öt kenyeret és a két halat), akkor Jézus is bekapcsolódott a munkába. A kimenetelt ismerjük: sikerült mind az ötezer férfit és a hozzájuk tartozó családokat is megvendégelniük.

Gyülekezeteinkben sok az olyan egyháztag, aki szemérmesen titkolja vasárnaponként, hogy hétköznapi problémák tartják rabságban a lelkét. A munkanélküliség réme vagy valósága, alig vagy sehogysem kifizethető hitelek, a nélkülözés számos formája, családi megoldatlan helyzetek, a gyermekek kérdéses jövője szorongat sokunkat. A presbitériumok azonban némelyik gyülekezetben csak a lelkipásztor által felvetett problémákkal foglalkoznak, mert hát lelkipásztorainkat sem a munkanélküliség, sem a lakáskérdés nem kell – hála Istennek – gyötörje, és a lelkipásztorainktól távoleső kérdések nem kerülnek az égetően fontos ügyek közé. Presbitériumaink így „klerikalizálódhatnak”, pedig Jézus arra tanít, hogy a gyülekezet minden, testi és lelki gondját vegyük vállunkra. Bízunk abban, hogy Urunk segítségünkre siet.

Arra szeretném presbitereink figyelmét felhívni, hogy ha igazán közösséggé szeretnénk válni gyülekezeteinkkel, lássák meg ezeket a súlyos problémákat is és keressék közösen a segítség lehetőségét. Ehhez Szövetségünk is segítséget kíván nyújtani olyan formában, hogy legalább a kérdések jogi oldaláról tanácsot kaphassanak a megoldásra. Tagtársunk, a Békési Egyházmegye jogtanácsosa, **dr. Petneházi Zsigmond**, Szövetségünk tagjai részére **jogsegély-szolgálatot** vállalt. Ennek értelmében őt tagjaink telefonon megkereshetik **minden pénteken 13 és 17 óra között** tanácsokért a következő telefonszámon:

06-66-643-381 vagy 06-70-205-4474

A kiemelt jogi kérdések köre lehet a teljesség igénye nélkül:

magánszemélyek felé: öröklési ügyek; ingatlanokkal kapcsolatos jogi kérdések; tartási-életjáradéki szerződések megkötése, felbontása, módosítása; ajándékozás; munkajogi, közszolgálati jogi kérdések;

egyházközsegek felé: alapítványi ügyek, egyházak javára történő ajándékozás, végrendeletek.

A kérdések bonyolultsága esetén vállalja, hogy részletesen írásban ad felvilágosítást a hozzá fordulókna.

SzS

Hozzászólás

a Presbiter 2011. júliusi-augusztusi számának

„Hol és mikor mondhatunk le a felelősségünkről?” c. cikkéhez

A cikk az abortusz kérdését vizsgálja és állást foglal ellene az Ige alapján. A benne foglaltakkal egyetértve, kiegészítésül szeretném közreadni a következőket:

Az abortusz legális jellege mellett állást foglalok azzal érvelnek, hogy amíg a magzat nem rendelkezik öntudattal, megölése nem minősíthető gyilkosságnak. Hogy az öntudat felébredése a magzatban mikor kezdődik, ez vitatott, de általános álláspont szerint a magzatnak abban a fejlettségi állapotában, amikor az abortusz végrehajtható, a magzat még nem ébredt öntudatra. Aki látta a „Néma sikoly” c. filmet, az megláthatta, hogyan menekül az abortuszra ítélt magzat a méhen belül a behatoló orvosi eszköz elől. Vajon ez nem valamilyen öntudat jele?

A 2008. évi irodalmi Nobel-díj kitüntetettje, J.M.G. Le Clézio írja „Az afrikai” című önéletrajzi könyvében a következőket:

„Az afrikaiak szerint az emberek nem ott

és akkor születnek meg, amikor kibújnak az anyjuk hasából, hanem azon a helyen és abban a pillanatban, amikor megfogannak.”

Lehet, hogy a civilizációtól még alig megrottott afrikai emberek gondolkoznak normálisan? Egyet kell ezzel érteni, mert az elindult élet Isten munkája, amely a magzati élet, majd a születés (és újjászületés) folyamán teljesezhet ki.

Az állatvédők harcának eredményeként ma már komoly büntetés vár arra, aki agyonver egy macskát. Egy emberi élet kioltása viszont a „nők választási szabadsága érdekében” büntetlen marad. A magzat így azonos státuszú az ókor rabszolgáival, akiket a gazdája büntetlenül agyonüthetett, hiszen az ő tulajdonai voltak. Az emberi élet azonban – hitem szerint – elindulásától fogva egyedül Isten tulajdona. Istené, Aki életet lehelt a megtermékenyített petesejtbe.

Dr. Szilágyi Sándor

„Fogadjunk!...”

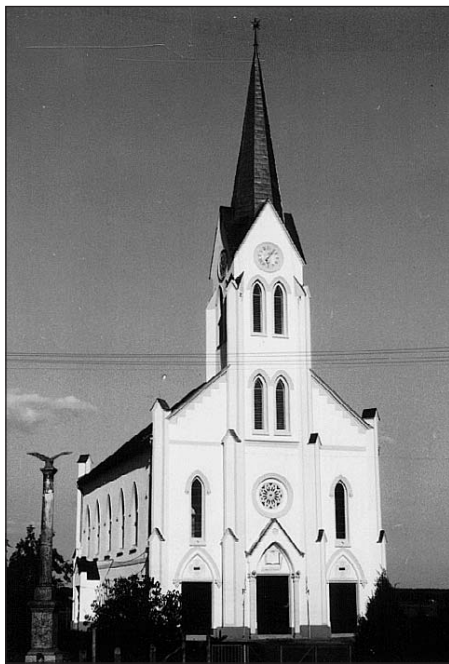
A Zala megyei Kerkafalva templomának bejáratánál mondotta ezt a lelkész a kurátor-nak, hívek gyűréjében. A teljes mondat így hangzott: „Fogadjunk, hogy a templom hamarosan teljesen megtelik!”. Újévi istentiszteletről jött ki a gyülekezet. A templom 600 ülőhelyes. A falu népessége 130 fő. Mintegy 30 lélek volt az istentiszteleten. *Berke János* kurátor könnyezve kívánt „Boldog új évet!” a jelenlevőknek, s hozzátette a lelkész felé fordulva: „Ez a gyönyörűséges templom már soha nem telik meg!” A lelkész eredménytelenül próbál valami biztatót mondani. Ám, hogy Újesztendő napján ne valamiféle „Sírva vigad a magyar” hangulatban oszadjék szét a biztató evangélium után a gyülekezet, János bácsi felé fordulva mondja: „Fogadjunk egy üveg borba, hogy hamarosan teljesen megtelik a templom!”. A kis sereg felmorajlik. János bácsi késlekedve nyújtja kezét: „Fogadjunk, hogy nem...”

A lelképásztor jól tudta, hogy mit, miért mond. 1982-t írunk. A templom az 1911-es tűzvész után 1913-ban pompás kivitelben újjáépült. Közeledik a 70. évforduló.

Közben 1950-ben a kommunista rémuralom Hortobágyra birkahodályokba telepítette a falu egyharmadát. Másik egyharmad „önként” menekült el. Érthető a pesszimista hangulat. Az évfordulóra ünnepélyt kell szervezni! Fél év az országban szétszóródottak címének felkutatásával telik. A következő félév a szervezésé. A kicsiny maradék hozza távoli rokonainak címét. Mindenki kap egy előzetest. A szülőföld nem felejtette el a távolba szakadtakat. Kétnapos templomszentelési ünnepség lesz. A szülőföld vár mindenkit.

A kitűzött időpont előtt 3 nappal megjelenik az MTV nagy nézettségű műsorának, „A Hét”-nek a stábjá. A kezdőnap reggelén

több gépkocsi áll a faluban, mint ahány ház... A program címe ez: „Szűkebb hazádnak rendületlenül...” Az istentiszteletre szinte cipőkanállal kell bepréselni az érkezteteket. Két napon át írók, művészek tartanak előadásokat. A templom melletti temetőben kegyele-

ti megemlékezés folyik. (Újra lett állítva a templomot újjáépítő lelkész édesanyjának, Járdánházy Krisztinának a sírja – az ő családjának fergeteges története külön cikket érdemelne –, Kánya Lajos rektoré és Mészáros János hajdani lelképásztoré is.)

A tömeg Miskolcra, Kecskemétre, Budapestre, Szabolcsból stb. érkezett. Volt olyan fiatalember, akit szülei a dunaújvárosi kaszányából „loptak” ki...

Rákövetkező vasárnap este „A Hét” többet foglalkozott a kerkafalvai ünnepségsorozat-

tal, mint az akkor éppen dúló libanoni háború híreivel. Készültek magáninterjúk is. Ezek közül a legérdekesebb a kurátor 93 éves édesapjával – szintén János bácsi – készített beszélgetés. Kérdés: „Mit ettek gyermekkorukban?” A válasz: „Tusakenyert és vadkörtét. Nem is voltunk olyan kövérek, mint ti...” Kérdés: „Volt-e katona?” „Hogyne lettem vóna! Vörös ördög voltam! (Így nevezték az I. világháború elején a huszárokat, akik vörös mentét viseltek.) Úgy pucótkak előlünk az oroszok, mint a csuda...” (Ezt azonban már kivágták az adásból...)

Fia, az akkor már hatvan éven túli kurátor (Isten nyugtassa békességben) még az istentisztelet végén átnyújtotta a lelkésznek saját termésű palack borát...

Utójáték: Mint a felkavart darázs-fészek, úgy zsongott a megyei pártbizottság, meg a tanács, az ÁEH és az akkori kollaboráns egyházi vezetőség. „Erre nem volt engedély!!!” A lelkész az egy évvel korábban jóváhagyott missziói munkatervet mutatta. „A munkaterv nem számít, az csak formáság...” Mire a lelkész szelíden így válaszolt: Ha valakik nem hajtják végre a munkatervet, azok ellen fegyelmit kell indítani.

Tanulság: *Rab(tartó) államban is lehet szabad egyház.* Az egyes keresztyén, és számos keresztyén egyházi közössége arra szabad, amire Isten rendeli őt. Erre tanít többek között már a Reformáció korában Luther Márton „A keresztyén ember szabadságáról” c. könyvében. Egyszerűbben és magyarosabban szólva: „Nincs lehetetlenség, csak tehetetlenség.”

Örülnénk, ha megérnénk a kerkafalvai templom felszentelésének közeledő 100. évfordulóját és annak ünnepségén résztvehetnénk.

P. V.

Választás – csak szervezeti kérdés?

Gondolatok az egyházmegyei ünnepek kapcsán

2011-ben egy választás 300. évfordulója adta az egyházmegyei reformációi ünnepek történelmi háttérét. 1711. november 4-én Szomódon felbontották és összesítették a Felsődunamelléki Ref. Egyházkerület gyülekezeteiből beérkezett püspök-választó szavazatokat. Nem is az eredmény igazán lényeges, hanem az, hogy harminchat év után történt ilyen az egyházkerületben. 1675 óta ugyanis püspök, szervezeti egység nélkül élte életét vidékünk reformátussága. Így, magára hagyatva élte meg a gyászév tized mélységeit, a legvészterhesebb időköt. Így élte meg az utolsó nagy török hadjárat és a felszabadító háborúk borzalmait. Így vészel-

te át a Rákóczi szabadságharcot és annak bukását. És a politikai-kudarcokkal egyidőben szervezkedni kezdenek az egyházmegyek, körlevelek, buzdítások, rendelkezések járnak be a gyülekezeteket. S ami igazán fontos: teljes egyetértés abban, hogy mit kell tenni és hogy azt akkor kell megtenni.

Így kerül sor a szomódi szavazatszámításra, ahol kijelentik, hogy Magyar Kossa Péter ekeli lelképásztor az egyházkerület új püspöke. A tatai Imre napi vásárban közhírré teszik, Szőnyben Rimaszombati Kies István esperes megáldja a főpásztort.

Ez a választás érdekes módon többet jelentett, mint az egyház

szervezeti kérdése. Először is kitapintható igény látszik mind a lelkészekben, mind a népben, a gyülekezetekben, a világiak között. A Rákóczi szabadságharc alatt énekek, imádságok születnek világiak ajkán a protestáns egyház, a „magyar Sion” helyreállításáért. A lelkészek tulajdonképpen zsinatok, kerületi gyűlések nélkül, önmaguk kezdeményezik-szervezik a választást, „atyafiságos beszélgetések”, körlevelek, „szép kézadások”, alkalmi összejövetelek útján.

Másrészt az időpont is Istentől rendelt volt. Nemcsak azért, mert az újjáéledés ellensúlyozta és reménységgel töltötte meg a Rákóczi szabadságharc leverése után a reformátusok közt a keserű légkört. Inkább azért, mert a jövőre nézve is meghatározóvá vált. Egyrészt úgy, hogy a lassan de biztosan meginduló „csendes ellenreformáció” évtizedeiben a fenyegetett vagy elárvult gyülekezetek számára biztos pontot (ha védelmet nem is) jelentett a megbízható egyházszervezet. Megható olvasni a püspökválasztás utáni körlevélben a gyülekezetek „hűségnyilatkozatait”. Nem egy gyülekezetünkről ez az utolsó életjel: vállalja és elismeri a püspök személyét és aláveti magát (Süttő, Epöl, Csolnok, Baj, Gönyü). Ezek egy-két év múlva már nem léteznek: az ellenreformáció árszámba taszítja, vagy felőrli őket. Olyan gyülekezet is van, ahol a „szegény bújdosó prédikátor” távollétében, de a nevében is, a gyülekezet elöljárói írják alá a körlevelet (Nagysáp). Másrészt az idő annyiban is Istentől rendeltnek nevezhető, hogy akkor szerveződik újjá a Felsődunamelléki Egyházkerület, amikor a szomszéd Dunántúli Egyházkerületből kiűzik a püspököt (1710). Így lett képes egyházkerületünk arra, hogy 1736-ban Magyarai Péter püspök utódja, Kocsi Major István a szárnyai alá vehesse az elárvult Dunántúli Egyházkerületet, és a kettő egyesüljön Dunántúli Református Egyházkerület néven (ez a mai kerület történelmi elődje).

Ebben a régi választásban nem szabad tehát csak egyházszervezeti kérdést látnunk. Szabad benne felismernünk az ébredést, a cselekvő hitet, az alkalmas idő kihasználását. Így válhat időszerűvé ma is, amikor presbitereket, gondnokokat választunk. Ha egyházukért, annak megújulásáért imádkozó, reménységben élő, és Isten útjait járó presbitereket, gondnokokat választhatunk, akkor abból nagyobb dolog születik, mint az egyházszervezet kérdése.

Gerecsei Zsolt
lelkipásztor, Ács

A 4-es kórterem és „lakói”

Este a vacsora után végigjárta az éjszakás főnővér a kórtermeket, hőmérőzve minden beteget. Nálam időzve az éjjeli szekrényemen felfedezte a Bibliámat.

– Úgy látom, szokta olvasni azt a fekete könyvet.

– Igen, rendszeres bibliaolvasó keresztényen vagyok – feleltem. Olyan az a könyv, mint egy hatalmas fényképalbum. Különböző korban és körülmények között élők rendkívül tanulságos élettörténetének gyűjteménye. De egy személy jellegzetes képe vonul át ennek a könyvnek a lapjain, az elsőtől az utolsóig. Ez a személy Jézus Krisztusnak, az Isten fiának portréja. Én Őt ebből a könyvből ismertem fel, és még akit úgy mutat be a Biblia, hogy „Ő a láthatatlan Isten képe, aki által, akire nézve és aki miatt teremtett minden, a látható és nem látható világ. Ő előbb volt mindennél és minden őbenne áll fenn” (Kol 1,15-16).

– Érdekes, ahogyan bemutatja nekem ezt a könyvet. Felkelti az érdeklődésem iránta.

– Hiszen ezért hívják ezt a könyvet a könyvek könyvének, kiemelve azt minden más nyomdatermék közül. Különös szerzője és szerkesztője van ennek, melyet 700 év időközben, különböző korban és

kultúrkörben élő, más-más foglalkozású emberrel íratta meg a személyek jellemét és a körülöttük zajló eseményeket. Egy mást nem ismerők által – különös módon – egyetlen személyt mutatva be, íratta és szerkesztette meg a Biblia szerzője azt, akit már az előbb is említettem: Jézus Krisztust.

– Szívesen hallanék órora többet is, de most még van három kórterem, ahol el kell látnom a munkámat. De majd visszajövök még beszélgetni.

Valóban még az este visszajött és érdeklődve hallgatott: hogyan ismertem meg személyesen Jézus Krisztust és lettem követője, új életre születve.

– Ő mondja el egy érdeklődő idős embernek, hogy az örökéletre csak úgy juthat el az ember, ha Isten egy különös és személyes lelki szívátültetést végez, vagyis ha lelkileg újjá születik. Ennek itt a földi életben kell megtörténnie. Különben – ahogyan Jézus fogalmazott – „meg sem láthatja” azt az örök országot, amelynek Ő a tulajdonosa, királya. Ennek a sztorinak a részletes leírása Jézus egyik elhívott tanítványa – János apostol – közleményében, evangéliumában olvasható.

– Szívesen elolvasnám ezt az izgalmas történetet. Hol szerezhető be egy ilyen könyv?

– Van nekem ebből tartalékom, majd hozatok be a feleségemmel egyet magának ajándékba. (Milyen jó lenne, ha a Gedeon Társaság bibliaosztó szolgálata a Budai Rehabilitációs Intézet kórtermeit is elérné!)

– Hallottam én – mondja a főnővér – a pasaréti református gyülekezetről, de még nem tudtam eddig oda eljutni.

– Van ennek a gyülekezetnek egy rendszeresen kiadott gyülekezeti hírlevele. Van nálam ebből egy példány, megajándékozom vele. Meg van még egy-két leírt, ott elhangzott prédikációm is. Ezt is odaadom. Olvasgassa! Fontos, személyes üzenet hangzik ott el.

– Hallottam az ottani lelkipásztorról, *Cseri Kálmánról* érdekes híreket. Örölnék, ha olvashatnék tőle prédikációt. Hosszú az éjszaka az ügyeletben, szívesen töltöm az időt olvasással.

Így zárult az első ismerkedő találkozásunk. Még néhányszor odaült az ágyam

szélére kérdései őszinte elmondásával és az olvasott prédikációk megbeszélése céljából. Én szívesen vettem ezt az őszinte kapcsolatot és igyekeztem imádságban is kérni Isten Lelkét, hogy gyűjtson világságot benne. Hiszen nem véletlen az ilyen rövid időre szabott futó ismeretség. Isten Lelke ennek is a főrendezője.

„AKI SZOMJAZIK, JÖJJÖN ÉN-HOZZÁM ÉS IGYON!” (Jn 7,37)

Mikó László
(Folytatjuk)

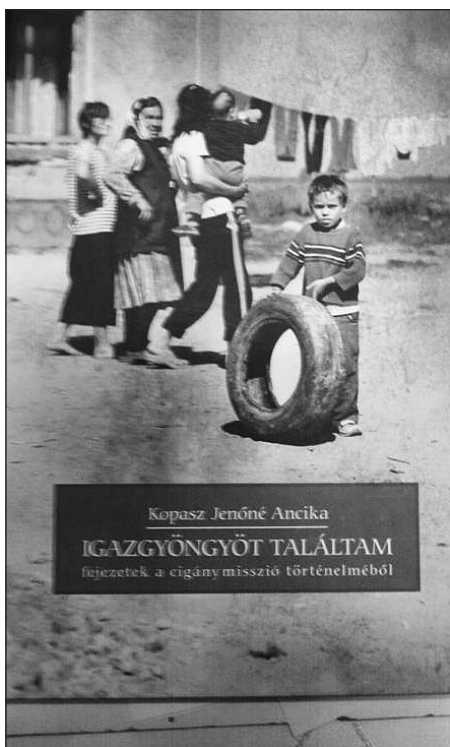
A presbiter könyvespolcára

Kopasz Jenőné Ancika:

Igazgyöngyöt találtam

(fejezetek a cigánymisszió történelméből)

A szerző írása a bizonyágtételek, vallo-mások, kegyesség-irodalmi világába von be minket és mégis messze túlmutat az egyéni élet megtapasztalásain. Egy nagyon tehetséges és sikeres hívő tanítónő, Ancika és a sok talentummal megáldott Kopasz Jenő – az ÚR országáért élő és munkálkodó élet – egymásra találnak és elhívást kapnak a cigánymisszióra, noha korábban a cigány embereket éppen nem kedvelték.

Közös szolgálatuk emberi állomásai egyre nagyobb küzdelmek és veszteségek felé sodorják őket, egészen az iskolai katedra elvesztéséig és a TSZ-csoportban való segédmunkásságig. A Lélek útjain viszont olyan állomásokra érkeznek, melyeken a szolgálatra történt mennyei elhívás részeseiként nyernek újabb és újabb megerősítést. Igei kijelentéseket, úti- és munkatervet, túláradó, mentő szeretetet és hatalmat is kapnak Istentől. Az egyre szélesedő és ismeretlen mélységeket is bejáró, szabadító szolgálathoz.

A gyertyatartóba tett világosság fényleni kezdett mindazoknak, akik a házban voltak, akik a magyar házakban voltak szerte az országban és a rádió mellett is ültek.

1980. október 20-án készült el „Kreol-

mise” címmel az első rádiós riport az uszkai gyülekezet születéséről. A riport rendkívüli, megrázó megtérésekről, szabadulásokról és a Krisztus jó illatát árasztó gyümölcsökről számolt be a misszió kapcsán.

Valakit hadd mutassak be ezek közül, aki ma már az Úrnál van. „Az uszkai Murza Miklós egyik veséje részeg állapotban fagyott el a hóban, a másikat rendőrök verték le gumibottal. Szinte egyedülálló módon 17 évig élt művésen, heti háromszori dialízissel és így töltötte be a gyülekezet pásztori szolgálatát haláláig. Nála megszenteltebb, a Lélek útján kifinomultabb, a szolgálat terhét hűségesebben hordozó és nagyobb igei világossággal szóló életet alig ismertem és ma is boldogan lennék a segédlelkésze, ha tehetném.”

Egyébként idős emberként a Bibliából tanult meg olvasni. Sokszor valóban úgy éreztem, hogy az élet és halál mezsgyéjén járva és szólva szinte sugárzik az arca és tekintete, s egy-egy ilyen megtapasztalás után alig mertem a tükörbe nézni.

Drága Jenő testvérem is az Úrnál van már, de fia, Kőszegi Dániel átvette az örökséget és szintén elhívást kapott erre a szolgálatra.

A könyv második részében az ő bizonyosságait és szolgálati beszámolóit is olvashatjuk. Dániel testvérem így mutatja be magát, írása elején: „Laikus lelkészként szolgáltam, hiszen teológiát nem végeztem. Főállásban üzletember voltam, cégvezető és tulajdonos. Ebből tartottam el a családom.”

Isten gazdagon megáldotta, de fel is készítette a szolgálatra. Bizonyosságai számunkra talán ismeretlen megtapasztalásokról és területekről számolnak be – melyek újszerűsége felettébb meglephet –, de a gyümölcsök önmagukért beszélnek: „mára 64 cigánygyülekezet és szórvány több, mint 5000, rendszeresen templomi alkalomokra járó cigányember... Néhány éve az imaház-építések is csak álmok voltak (Erdélyben és Magyarországon). Az idén a 17. imaházat adjuk át... Álmainkban ott vannak imáink, hangos kiáltásaink a teremtő Isten felé. A hit, amely hegyeket képes megmozdítani, ha csak mustármagnyi is, a nagy hegy akkor is bele fog omlani a tengerbe.” Sok gondolat fordulhat meg bennünk, amíg a könyvet olvassuk, de sok erőt, biztatást, bátorítást is vehetünk és átérzhetjük a szolgálati kihívás nagyságát is.

D. Szabó Dániel

Kálvin-ábrázolás

Magyarországon több művész ábrázolta Kálvint fiatalemberként, akik közül **Mar-ton József** (1908–1981) törökszentmiklósi református lelkész-szobrász 1961-ben megformázott Kálvin-büsztyjét és **Félegyházi László** (Szatmárnémeti, 1907. március 29. – Debrecen, 1986. december 26.) Munkácsy-díjas festőművész alkotását érdemes kiemelni.

Félegyházi 1976-ban, két példányban készítette el Kálvin János félalakos ábrázolását.

A művész a reformátor megformálásánál egy Kálvinról 1540-ben készített festményt vett mintául, amelyet a németországi Hanau városában őriznek. Az eredeti képen hangsúlyozottan háromnegyed profilban látható Kálvin, míg Félegyházi képen a reformátort már szinte szemből látjuk, aki kemény tekintettel néz a tudatosan vállalt jövő felé. Az előképhez viszonyítva a reformátor kezében nem kesztyűt, hanem fehér textíliákat vagy papírtekerceket tart és az ujján ezen a kezén nincs drágaköves gyűrű. A másik kezét az előtte lévő vörös párkányra helyezi. A fekete kabátjából kilátszó fehér inge erőteljes kontrasztként hat. Szakálla kevésbé dús, mint a legtöbb Kálvin-ábrázoláson, s látni engedi az erőteljes állat.

A festmény egyik példánya a Magyarországi Református Egyház Zsinati Székházának elnökségi szobájában, a másik a Debreceni Református Kollégium dísztermében található.

Millisits Máté

2012. évi közgyűlésünkre készülünk

Missziói munkateru

Helyzetkép:

2012. január elsejével megújult presbitériumok álltak szolgálatba. Reménység szerint sokan a presbiterek közül már újjászületett követői Krisztusnak. Népegyházi kereteink között azonban vannak, akik pusztán hagyomány tiszteletből, a helyi közösség iránti elkötelezettségből, esetleg büszkeségből, vagy csak a lelkipásztor felkérésének engedve vállalták a presbiterséget.
- A legújabb népszámlálási adatoknak még nem vagyunk a birtokában, de különböző egyházi statisztikák és becslések alapján csupán a magát reformátusnak valló népesség néhány százaléka rendszeres templomba járó – az újjászületettek számát pedig csak az Úristen tudja. Református népességünk nagyobb részét tehát egyáltalán nem érzük el, nem is beszélve a vallástalanul élő vagy más felekezethez, világvalláshoz tartozó népességről.
- A ma születő gyermekek közel fele cigány származású. Tehát egy-két évtizeden belül a lakosság összetétele jelentősen meg fog változni a cigány származásuk javára. Az ország néhány körzetében ez olyan mértékű, hogy a gyülekezetek léte függ attól, hogy a következő években meg tudjuk-e szólítani őket Isten Igéjével.
- Az országban belüli folyamatos népmozgások következtében a vi-

déki hívek száma – elsősorban az ipari centrumoktól távolabbi kisfalvakban – elöregszik és fogy, miközben a városokba, vagy azok vonzáskörzetébe költöző fiatalok kapcsolata megszakad, vagy ki sem épül a helyi református gyülekezettel.

Feladatok a 2012-es évben:

A helyzetképből adódnak a missziói feladatok. Ezeknek mind a felvállalása – különösen pedig megoldása – messze meghaladja Szövetségünk erejét és lehetőségeit.

Ezért ebben a hatéves presbiteri ciklust kezdő évben Szövetségünk legfőbb missziói feladata lenne tagságunkat, s általuk minden presbiter és lelkipásztor testvérünket megismertetni a helyzetképpel, hogy benne saját és gyülekezete helyzetét pozicionálni tudja (legyen kénytelen). Az e felett kialakuló véleménycsere és megfogalmazott javaslatok alapján lehetne elindulni a missziós stratégiák kialakítására.

2012-re a feladatunk tehát, hogy minden presbiterben tudatosodjon, hogy milyen nagy, az egész egyházunk, sőt népünk jövőjét formáló feladatra hívták el őt az Egyház Ura.

Dr. Viczián Miklós
missziói titkár

A Magyar Református Presbiteri Szövetség 2011. december 31-i pénzügyi és vagyoni helyzete

1. Közhasznú célú működésre kapott támogatás	4 470 877
2. Pályázati úton elnyert támogatás	525 000
3. Közhasznú tevékenységből származó bevétel	867 760
4. Tagdíjból származó bevétel	1 812 500
5. Egyéb bevétel	88 990
6. Aktivált saját teljesítmények értéke	0
A. Összes közhasznú tevékenység bevétele	7 765 127
B. Vállalkozási tevékenység bevétele	5 210 386
C. Összes bevétel	12 975 513
1. Anyagjellegű ráfordítások	10 448 214
2. Személyi jellegű ráfordítások	2 844 800
3. Értékcsökkenési leírás	96 859
4. Egyéb ráfordítások	91 464
5. Pénzügyi műveletek ráfordításai	0
6. Rendkívüli ráfordítások	0
D. Közhasznú tevékenység ráfordításai	6 414 261
E. Vállalkozási tevékenység ráfordításai	7 067 076
F. Összes ráfordítás	13 481 337
Befektetett eszközök	–
Forgóeszközök	4 207 953
Aktív időbeli elhatárolások	17 773
Eszközök összesen	4 225 726
Induló tőke	31 000
Tőkeváltozás	3 905 015
Mérleg szerinti eredmény	- 505 824
Kötelezettségek	780 435
Passzív időbeli elhatárolások	15 100
Források összesen	4 225 726

POSTALÁDÁNKBÓL

Elnézést kérek, hogy ilyen régen nem írtam már, pedig lett volna miről írni, valamint nagyon-nagyon gyorsan telnek a napok, hónapok. Minden esetre nagyon megköszönöm a Református Presbiteri Füzetek 5. kötetének megküldését. Eddig is sokat tudtam, de ez teljesen megvilágította előttem a dolgokat, amit lehet is alkalmazni az Egyház területén.

Az ősszel Szerep falujában jártunk, ahová meghívtak az egész családdal együtt. Szép templomot avattunk fel, kívül-belül renoválva volt. Sokan voltak a presbiterek részéről is. Most voltak itt testvérgyülekezeteink is Erdélyből (Szovátáról, Nagyváradról) a tiszteletes úrral. Mivel már nekünk – a hajdúvárosoknak – van református óvodánk és iskolánk, úgy gondoltam, nekik is van, de ilyen nekik nincsen – válaszolták. Sok lelkipásztort és presbitert megkérdeztem, mit lehet csinálni? Sajnos semmit nem lehet csinálni, mert testvéreinknek van egy rendeletük, még ha sok pénzük lenne, akkor sem. Az egyházmegye semmit nem tud csinálni, mert nincs hozzá hatalma. Ebben az ügyben várunk kell.

Aztán találtam egy levelet, mely a Magyar Református Presbiteri Szövetségtől jött, s melyben azt írják, ha jónak látom, írjak arról, hogy a Szövetség miben tudja segíteni egyházi szolgálatomat, akár konkrét ügyekben is. Ezt a levelet Váczi Gábor titkár úr írta nekem még 2007. január 24-én. Válaszom lehet, olyan lesz, mint református óvoda és iskola ügye. Már 6 éve, hogy dolgozunk rajta, még sincs készen, majd félbehagytuk ennek a gondolatát és a nyolcadik évre meglett. A szovátai református óvoda és iskola is lehet ilyen, s nem csak Szovátán lesz, hanem egész Erdélyben, Felvidéken, Délvidéken, ill. mindenütt, ahol magyarok laknak. Van egy Ige: „...ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak azon annak építői...”

Áldott, boldog új évet kívánok mindenkinek, családjukkal együtt. Isten áldja meg életüket, szeretettel és tisztelettel:

Hajdúhadház, 2011. december 14.

Dr. Sebestyén Jenő

A Kálvincssillag köszöntése

Tisztelettel és szeretettel köszöntjük a Magyar Református Egyház lapját, a Kálvincssillagot, a karácsonyi szám megjelenése alkalmából.

A nagyon igényes és mind a négy egyházkerületünk bevonásával szerkesztett lap mind témáinak harmonikus válogatásában, mind az írásos üzenetek árnyalt hangvételével, tovább – olvasásra hívogatnak, és karácsonyi örömet kívánnak nyújtani példás, jelentős életművek bemutatásával.

Egyházunk harcait, fájó, nehéz kérdéseit is érinti a lap a – még Isten kegyelméből közöttünk lévő – közel 95 éves *Berényi József* lelképásztor, teológiai tanár történelmi személyiségéről, üldözöttségéről, egyházhűségéről szóló nagyon visszafogott és mégis nehéz igazságokat is érintő írásában. A látvány, a képi anyag – bár egy-egy rövid tájékoztatás még hasznos lett volna – maga is üzenethordozó és a szöveggel szépen erősítik egymást.

Mindez együtt *Dr. Fekete Károly* teológiai professzor, felelős szerkesztő, határainkon kívül is ismert, széles és mély szakmai és kulturális felkészültségét és a szolgálat, s tanítás minden területén hasonló harmóniára törekvését tükrözi. A „Szószék” rovat ígéhirdetőjének meghívása – nt. *Cseri Kálmán* – maga is lapformáló lelki jelenlét, és teológiai alaphangot szólaltat meg a szövetségünk szolgálatában is.

Az Evangélium összefoglalása után ezt olvashatjuk az országosan és azon messze túl is nemzedékeket megszólító ígéhirdetőtől:

„Ezt az üzenetet kell hirdetnie a követnek csorbíthatatlanul. Ez nem csak a lelkészek feladata, hanem minden keresztyén nagy lehetősége és kötelessége. Emellett sok mindent kell végeznünk az Egyházban, de ehelyett semmi mást nem szabad tennünk.”

A lapot végigolvassa örömmel tapasztaljuk szövetségi céljainkat és feladatainkat a legkülönbözőbb élethelyzetekből visszhangozni. Egyetlen lapszámban ennyi presbiteri szolgálatra történő utalás, életrajzi adat, személyes biznyságtétel, sőt írásos megnyilatkozás ritkán található. Szinte ajándékszámnak tekinthetjük

a lapot Szövetségünk és egész magyar presbiteri világunk számára.

Az említettekén túl két, címében is teljesen azonos nagyformátumú írásra gondoljunk még. A cím így hangzik:

„*A presbiteri tiszt és az egyetemes papság elve.*” Egyik írásnak *Venter Miklós* presbiter, a Királyhágó-melléki Presbiteri Szövetség főtitkára a szerzője, míg a másiknak *Dr. Kozma Zsolt* ny. teológiai prof. Kolozsvárról.

A szerzőpáros felkérése is telitalálat, mely a legszélesebb kölcsönös megbecsülést is feltételezi és meg is valósítja. *Venter Miklós* 1Péter 2, 9-re épülő biznyságtétele és szép tanításának alaptétele: „az egyetemes papság visszaállítja az Istennel való közvetlen kapcsolattartást, visszaadja Isten népének a szolgálatot és a hitnek lehetőségét.”

A továbbiakban az élet számtalan területén olvashatjuk ennek megvalósulását. A biznyságtétező főtitkár óvását is halljuk meg: „először mindenkinek önmagáért kell papi szolgálatot végeznie, hogy megerősödjön és csak azután másokért.” Végül így zárja írását: az Úr rengeteg lehetőséget ad a szolgálatra, a dicsőség Istenté. A miénk csak orcánk pirulása. A feladatok elvégzéséhez sok minden kell: Hit, szeretet, támogató házastárs, bölcsesség, találmányosság, mobilitási lehetőség, vendégszeretet, hosszútűrés, gyöngédség... Ezeket mind személyes imádságban kell elkérnünk Urunktól és Ő mind megadja nekünk.”

Dr. Kozma Zsolt prof. úr elvi teológiai kérdések tisztázása és a 2Mózes 16-ig visszanyúló biblia-teológiai vizsgáldóság után a péteri Igét (1Péter 2, 9) így bontja ki:

„...minden keresztyén Krisztus kenetének részeseként kötelezett a másik ember előtti szónak és cselekedetnek az ígéhirdetésére. Természetesen ez vonatkozik a hivatalt hivatásként betöltő egyházi szolgákra is, így a presbiterekre is, akik az egyetemes papság tagjai... nincs hivataluk, de hivatásuk, belső elhivatottságuk éppen olyan elengedhetetlen követelmény, mint az egyház hivatalban lévő szolgálói esetében.”

Kozma Zsolt prof. úr ennek a tételnek szokatlanul bátor következtetéseit is levonja: a presbiteri szolgálattézés ma még járatlan útjaiig.

Több lehetőségünk nincs az ismertetésre, azért most hálásan köszönjük meg Istennek, és munkásainak ismételtlen, a Presbiteri Szövetségünk törekvéseit is megerősítő, bátorító, igazoló írásokat, biznyságtételeket, az egész gazdag lapszámot.

Isten áldja meg közös látásainkat és munkálkodásunkat:

D. Szabó Dániel

Élőlánc Magyarorszáért

A fenti című mozgalom január 14-ére demonstrációt szervezett „*El a kezekkel Magyarországtól!*” jelszóval. A megjelent mintegy négyezer tüntető meghallgatta *Ertsey Attila* és mások beszédét és azt a felhívást, amelyet a demonstrációt követően eljuttattak a szervezők Dánia, mint az EU soros elnöke nagykövetének, az USA nagykövetségének és több magyar közjogi méltóságnak. A felhívás hangsúlyozta annak helyeslését, hogy az új Alkotmány hangsúlyozza a magyar államiság keresztyén gyökereit. A tüntetés a Miatyánk együttes elmondásával és a Szózat eléneklésével fejeződött be.

SZÖVETSÉGÜNK ÉLETÉBŐL...

November

- 14-én** készítette elő karácsonyi lapszámunkat a PRESBITER szerkesztő bizottsága.
- 17-18-án** Szövetségünk elnöke részt vett a Zsinnat rendes ülészakán.
- 18-19-én** tartotta közgyűlését az Erdélyi Református Egyházkerület Presbiteri Szövetsége.
- 19-én** a baranyai Kozármislényben presbiteri konferenciát tartottak, egyházmegyei területi szervezetünk rendezésében. Szövetségünk elnökségét *dr. h.c. Szabó Dániel* elnök

és *dr. Viczián Miklós* missziói titkár képviselte.

Ugyanezen a napon Kunszentmiklóson, a bács-kiskunsági egyházmegye presbiteri konferenciáján Szövetségünket *dr. Judák Endre* presbiterképzési titkár képviselte.

26-án presbiteri konferencia volt Budapest-Déli területi szervezetünk rendezésében, a Budapest-Nagyvárad téri gyülekezetben, a Magyarországi Református Egyház II. világháború utáni történetéről. Előadó *dr. Horváth Erzsébet* (KGRÉ) volt.

December

- 3-án** presbiterképzési alkalmat tartottak a tolnai egyházmegyéhez tartozó Alsónyék és Bátaszék presbiterei számára.
- 4-én** társ-szervezetünk, a Magyar Református Nőszövetség Kárpát-medencei imanapot tartott.
- 13-án** ülést tartott Szövetségünk gazdasági bizottsága a 2012. évi költségvetés összeállítása céljából.
- 21-én** karácsonyi főtítkári értekezletet tartott Szövetségünk, együtt készülve imaközösséggel az ünnepre és a következő évre.

2012. január

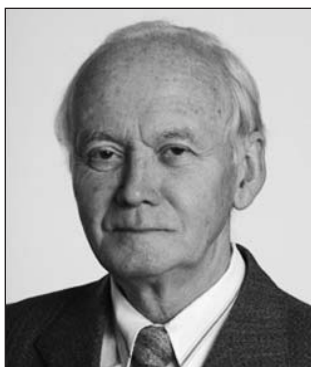
- 8-án** az ózdi gyülekezet istentiszteleti alkalmán Szövetségünk dél-borsodi területi szervezetének elnöke, *dr. Fodor Bertalan* hirdette az Igét és vezette az újonnan megválasztott presbiter testvérek fogadalomtételét.
- 12-én** főtítkári értekezlet volt Szövetségünk irodájában.
- 16-án** készítette elő jelen lapszámunkat a PRESBITER szerkesztő bizottsága.

A szerkesztő bizottság következő ülésének időpontja: **2012. február 27.** Megjelentetésre szánt írásait eddig az időpontig kérjük megküldeni Szövetségünk bármely elérhetőségére. Köszönjük!

Váczai Gábor

In memoriam Megyaszai Imre

A múlt év végén, december 30-án vesztette el a Budapest-Déli Területi Szervezet elnökét, a Külső-Kelenföldi Egyházközség gondnokát, családját a szerető, gondos apát – Megyaszai Imrét. Olyan ember távozott Urához, aki gyülekezetében nemcsak gondnokként, hanem a gyülekezeti hírlével szerkesztőjeként, ha kellett, igehirdetőként, de mindenképpen hívő biznyságtévőként vált ismertté. Temetésén Kálmán Péter nyugalmazott és Molnár Sándor tényleges külső-kelenföldi lelkész hirdette a vigasztalás evangéliumát. Szövetségünk hálát ad Istennek felelős életéért és kéri szeretetei számára a megbékéltető kegyelmet az örök élet hite szerint.

Építsünk családi fészket!

Előadássorozat 2012. tavaszán a Ráday Kollégium Dísztermében esténként 18 órai kezdettel (Budapest IX., Ráday u. 28.)

Előadók: Dr. Pálhegyi Ferenc és Brouwerne Pálhegyi Krisztina

Február 27.: Társkeresés, társválasztás

Március 5.: Az én szüleim és a te szüleid

Március 12.: A hűség értelme és természete

Március 19.: Meddig kell elviselnünk egymást? (bibliai tanítás a válásról)

Március 26.: A gyermek: ajándék és teher

Április 2.: Fegyelmezés szeretettel

Helyreigazítás

Lapunk előző száma 12. oldalán Tudomány és vallás címmel megjelent írásunk végéről lemaradt szerzőjének titulusa. A cikk írója dr. Kiss László, a biokémia professzora. A mulasztásért e helyről is professzor úr elnézését kérjük.

PRESBITER

a Magyar Református Presbiteri Szövetség hivatalos időszaki kiadványa. Megjelenik ez évben hat alkalommal. A szerkesztőbizottság tagjai: *Dr. Kelemenné Farkas Márta, Dr. Kis Domokos Dániel, Kövespataki László, Mikó László, Dr. Papp Vilmos, Dr. Ritoók Zsigmond, Váczai Gábor, Dr. Viczián Miklós.* Felelős szerkesztő és képszerkesztő: *Dr. Békefy Lajos.* Felelős kiadó: *D. h.c. Szabó Dániel.* Tördelés: *Heckmann Tamás.* Szerkesztőség: Magyar Református Presbiteri Szövetség Irodája, 1092 Budapest, Ráday u. 28. Tel./fax: 476-3211. E-mail címünk: szovetseg@presbiter.hu. A lap a fenti címen írásban vagy telefonon is megrendelhető. Az egyéni előfizetési díj belföldre évi 2100 Ft, Európa országába 4000 Ft, a tengerentúltra 4500 Ft. Az előfizetési díj csekken fizethető: „Magyar Református Presbiteri Szövetség 11705008-20416641”, Budapest; személyesen is befizethető Szövetségünk Irodájában. *Lapunk fenntartását szolgáló adományait is köszönettel fogadjuk a Kárpát-medence református gyülekezetei és presbitériumai nevében!* Készítette a Rosental Kft. Felelős vezető: a Kft. igazgatója. Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza!

ISSN 2061-4632 (nyomtatott),
ISSN 2061-4640 (online)

Szövetségünk honlapjának címe:
www.presbiter.hu

A megjelent cikkek nem feltétlenül egyeznek meg a szerkesztőbizottság véleményével!
Egy példány ára: 350 Ft

HOLLYWOOD – 2011. évi presbiteri konferencia (II.)

A Presbiteri Konferencia *Nt. Magyar Köpe Gábor* (San Francisco, Ca) áhitával kezdődött, majd *Nt. Fábián Lajos* köszöntése következett, Pál Apostol Timóteusnak küldött utolsó leveléből: Amit tőlem hallottál... azt add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek. Vállald velem együtt a szenvedést, mint Krisztus Jézus jó katonája. (2Tim 2,2-3.v.) Az óhazából a Presbiteri Szövetségől: *Dr. Szilágyi Sándortól* és *Csonka Attilától*, az amerikai kapcsolatok felelőse szívbeli köszöntésüket küldik a résztvevő delegátusoknak és Isten gazdag áldását kéri a hollywoodi gyülekezetben tartandó évi közgyűlésre és a presbiteri konferenciára. *Nt. Fábián Lajos* rámutat, hogy ma, amikor világválságok korszakában élünk, újra életkérdés lett, a Krisztus Egyházának milyen presbiteri vannak és lesznek.

A *Nt. Fábián Lajos* előadásában történelmi háttér ad a presbiterség eredetéről, és a bibliai gyökereit vázolja. Például rámutat, mit jelent a presbiter szó értelme az ó-keresztény egyházban, a katolikus egyházban és a protestáns egyházban. Legelőször az ApCsel 11,30-ban találkozunk a presbiter szóval. Hazánkban a 17. század elején Kanizsai Pálfi János Pápa 1612-ben (1650) szervezte az első presbitériumot.

A fő témakör *a presbitérium szolgálata, tevékenységei*. Budapesten a Csillaghegyi Református Egyház presbiterével, *Csonka Attilával* folytatott beszélgetések rámutattak arra, hogy milyen nagy szükség van megújult hittel, reménységgel és szeretettel felruházott bibliai lekületű presbiterekre. Attila kezembe adta a Magyarországi Református Szövetség Lapját, a „Presbiter” című folyóiratot. Ezt az értékes lapot, és annak tartalmát ajánlja minden presbiter szolgatársának. Ez a folyóirat nagyban segíthet azokra a kérdésekre választ adni, amelyek az észak-amerikai magyar református egyházakat érinti: egyházvezetőket, presbitereket, bárhol is szolgálnak.

Nt. Fábián Lajos lelkesen beszélt az előadásában arról, hogy milyen sokoldalú az újság, részletes beszámolók vannak az egyház életéről, a presbiter programjairól, ami mind igen építő és hasznos. Például presbiterképzés Erdélyben, 2010. január 30. Kárpátalján megtartott jóteknységi koncert. Márciusban Presbiteri Konferencia. Királyhágó-melléki Református Presbiteri Szövetség Elnöke ifj. László Kálmán véleménye a kettős állampolgárságról és sok egyéb témakörökről.

Az előadást érdeklődéssel hallgatták a jelenlévők, hisz kevesen voltak tudatában annak, hogy a Presbiteri Szövetség 20 éve alakult

meg. Isten kegyelméből számtalan éveken át áldást nyújtott olvasóinknak.

A Magyar Református Presbiteri Szövetség célja: „Magyarországi Református Egyház presbiterének segítése a Jézus Krisztusba, mint személyes Megváltójukba vetett hitre való eljutásban, annak erősítésében, hogy azt megértve és megvallva teljesíteni tudják a Magyarországi Református Egyház törvényeiben a presbiterekkel szemben támasztott követelményeket.” ... A határon innen és túlélő magyar presbiterek lelki egysége. ... Nemzetközi kapcsolatok.

Az értékes előadást hozzászólások követték. Az egyik kérdés, ami felmerült: van-e ifjúsági gyülekezet Magyarországon? Mi a lehetősége annak, hogy az Amerikai Magyar Református Egyháznak egy presbiter előkészítő kurzust elindítsanak?

Összefoglalva, *Nt. Fábián Lajos* előadását, gondoljunk mindig arra, hogy a presbitereknek szorosan együtt kell dolgozni a

lelkészekkel. Kerüljük el az állandó vitát, ami nem épít. A közös együttműködés a gyülekezet javára válik, ott ahol jó a kapcsolat a presbiterek és a lelkész között, megmutatkozik a gyümölcsstermés is. Az előadó bátorításként a presbiter szolgatársak szívére szeretné helyezni Józsué 22,5-öt. Presbiternek lenni Istentől adott különleges kiváltság. Légy hűséges presbiter a szolgálatban és a kitartásban.

A Presbiteri Konferencia második része Ft. Szabó Sándor püspök előadásával folytatódott: *Az Amerikai Magyar Református Egyház alapszabályai és törvényei*. Beszélt a presbiter jogairól, kötelességeiről és feladatairól. Kihangsúlyozta, hogy minden presbiter, lelkész és gondnok szolgálatában igen fontos tényező tudni és ismerni az egyház törvényeit és a megfelelő időben azokat helyesen alkalmazni. A püspök úr rámutat arra, hogy tiszta lelkiismerettel végezze el mindenki az Istentől kapott megbízatásait.

Az előadó, *Nt. Fábián Lajos* lelkesíti a presbitereket új kapcsolatok megnyitására, régi kapcsolatok fenntartására. A sokoldalú szolgálatok eszmecseréje egymás épülésére szolgálnak. Mind ez tovább növeli bennünk a hitet és a reményt, hiszen szükségünk van egymásra, hogy Isten ügyét közösen, szolgálatkész szívvel tudjuk előbbre vinni.

Az elhangzottak alapján feljegyezte:

Nt. Nagy Bálint,

az Amerikai Magyar Református Egyház Nyugati Egyházmegye Esperese

Jó fordulat Erdélyben

Jogerősnek ismerte el a buzăui bíróság a brassói ítéletábla azon (2007-ben született) határozatát, amely szerint *a sepsiszentgyörgyi Székely Mikó Kollégium mindenesetül a református egyház tulajdonát képezte...*

A Mikó 2002-ben történt visszaszolgáltatásának törvényességét az iskola egykori tanári lakásait megvásároló bérlők kérdőjelezték meg, miután a református egyház megpróbálta visszaperelni az értékes belvárosi ingatlanokat. A feljelentést a Korruptióellenes Ügyészség hosszadalmas kivizsgálások után megalapozottnak ítélte, és 2010 decemberében nagy értékű (1,3 millió euróra becsülték akkor az iskolát) hivatali visszaélés miatt vádat emelt a restitú-

ciós bizottság három tagja ellen. A per Sepsiszentgyörgyön kezdődött, de néhány halasztás – és egy 2011. január 23-án lezajlott, nagy létszámú gyertyás tüntetés – után az ügyészek kérésére semleges területre, azaz Buzăuba helyezték át. A fejleményeket nemcsak a magyar közönség, hanem a román sajtó, de az Európai Bizottság és az Amerikai Egyesült Államok szenátusának külügyi bizottsága is figyelemmel kíséri. (Az Erdélyi Egyházkerület honlapjáról)

A délvidéki reformátusok színes lapja

Színes, szép, 20 oldalas kiadvánnyal jelentkezik újévre a Szerbiai Református Keresztény Egyház. A hivatalos lap felelős főszerkesztője Dr. Csete Szemesi István püspök. A szerkesztést Halász Sámuel és Renáta végezte. A dicséretes kiadványt a Forum-Újvidék nyomda készítette, havonta 1500 példányban jelenik meg. Internetes változatát megtekinthetjük ezen a címen: www.szrke.com. Most a vezércikket jegyző Dr. Csete Szemesi István püspök újévi köszöntőjéből idézünk:

Olvasandó Ige: Filippi 3,20-21. „A nagy és örömteli üzenet ebben az Igében az, hogy életminőségünk egy nem látott módon megjavul, testünk, lelkünk, egész valónk átalakul egy romolhatatlan valóságra. A fő dolog az, hogy a bűn és a halál többé nem árthatnak. Az új esztendőben ennek az Igének örömteli, útbaigazító üzenete van”.

Martinek Imre a bánsági református kórusok hatodik, hertelendyfalván tartott találkozójáról tudósít. Képes beszámolót olvasunk, nézhetünk fotókon Halász Sámuel és Renáta „gyermekmissziósok” tollából a bácsfeketehegyi vasárnapi iskolások karácsonyváró családi délutánjáról. Az állandó lelkészre váró maradéki gyülekezeztől Stanyó Tóth Gizella ír. A több évtizedes jó és értékes hagyománynak megfelelően a lap mellékleteként olvasható a Házi áhítat, aminek 2012. januári elmélkedéseit Kiss Nándor írta. Ugyanő a módosi szórványegyházközség gyermekkarácsonyáról is beszámol, s a nagybecskereki reformátusok életéről is hírt hoz.

Kálvin János presbiterokról alkotott sokoldalú felfogását taglalja Dr. Huszár Pál alapos írása.

Isten áldása legyen a délvidéki reformátusok lapján, íróin, szerkesztőin és olvasóin!

Dr. Békefy Lajos felelős szerkesztő

Gondnokasszony köszöntése

„Aki ugyanis jól végzi a szolgálatot, nagy megbecsülésre tesz szert, és bizalmat szerez magának a Krisztus Jézusra alapozott hitben” (1Tim 3,13).

A lucskai gyülekezet köszönti gondnokasszonyát, aki ez ősszel töltötte be 70. életévét. Együtt ünnepel nagy családjával, a gyülekezettel, mert az Úr kárpótolta őt gyermektelenségéért: mi mindnyájan gyermekei, unokái, dédunokái vagyunk. Amint a 139. zsoltár 13. verse mondja: „Bizony, te alkottad veséimet, te takargattál engem anyám méhében.”

Szabó Gyuláné, Marika néni is élete fogantatása pillanatától, sőt, már jóval előbb az Örökkévaló előtt volt. Az Úr könyvében benne vannak életének percei mind a mai napig: az örömek és a könnyek, a sikerek és a kudarcok, a hegyek és a völgyek. Krasznahorkaváralján született, de már csaknem 50 éve lucskai lakos. A férje gondnoksága idején is minden gyülekezeti munkába aktívan bekapcsolódott, majd a 2000. évtől ő lett a gondnok.

A pásztor örülhet, hogy ilyen gondnokasszonya van, aki a szívén hordozza a gyülekezet életét, minden rezdülését. Marika néni éber tekintettel tart számon mindent és mindenkit. Köszönet és hála van a szívemben, hogy vele szolgálhatok. Új köntösbe öltözött a templom, új grádicsok, új kerítés, újból és újból megelégedő szívek és életek – mindezek mögött egy tetterre kész szív és lélek, mely rendíthetetlenül az Úrra támaszkodik, Belőle merít, Érte él és szolgál.

Hálaadásunk az ajándékozó Örökkévalóé, aki Marika néniért értéket ajándékozott számunkra.

Övé a dicsőség mindörökké!

D. Z.

KÖSZÖNET ÉS KÉRÉS

Szövetségünk ezúton is köszönetet mond mindazoknak, akik 2010. évi személyi jövedelemadójuk 1%-ával Szövetségünket támogatták. Ez 2011-ben 84 133 Ft bevételt jelentett, melyet a tagjainknak kiküldött levelek és a PRESBITER postaköltségeire használtunk fel. Kérjük kedves testvérünket, hogy – amennyiben van adófizetési kötelezettsége és Szövetségünket kívánja támogatni – 2011. évi személyi jövedelemadójából – az adóbevallással együtt kitöltendő rendelkező nyilatkozaton – a társadalmi szervezetek számára felajánlható 1% sorába írja be:

„A kedvezményezett neve: **MAGYAR REFORMÁTUS PRESBITERI SZÖVETSÉG**
A kedvezményezett adószáma: **19675039-1-43**”

Együttal kérjük, hogy a másik, e célra rendelkezésre álló nyilatkozaton az egyháznak felajánlható összeggel a **MAGYARORSZÁGI REFORMÁTUS EGYHÁZ**-at szíveskedjék támogatni. A kedvezményezett technikai száma: **0066**

Papír alapú bevallás esetén a borítékot ne felejtse el leragasztani és a leragasztásnál aláírni. Mind magunk, mind egyházunk nevében ezen adományát is nagyon szépen köszönjük.

Ahogy a fiatalok látják

Mit jelent Kárpátalján reformátusnak lenni?

Mikor először találkoztam szembe magam a gyülekezettel, az akkor volt, amikor az osztálytársaim konfirmálni készültek. Én nem. Akkor feltették a kérdést, miért nem? Azért, mert teljes meggyőződéssel kimondtam, mert nem hiszek ebben. Persze ennek az előzménye az volt, hogy édesapám a helyi kommunista alapszervezet titkára volt, édesanyám a kultúrház vezetője, így nem részesültem abban a kiváltságban, hogy megkereszteljenek, és nevelésük-meggyőződésük célt ért. Én voltam a tökéletes pogány Fornoson.

Annak ellenére, hogy mindez így zajlott, egy eléggé mélypontot megjárt fiatal voltam. Nem volt semmi gátja annak, hogy mindent kipróbáljak. Nem voltam katona, így azt az időt is kihasználva az élet minden élvezetét habzsoltam. De mindezek után – rádöbentem, hogy bár mindent megszereztem, amit egy falusi „csávó” megszerezhetett, de minden üres volt körülöttem. Akkor indult el az ébredés Kárpátalján. A (Hívó) Református ifjúság bizonyosságot tett arról, hogy lehet egy más kívánatos élet.

És egy tábor alatt ezt megismerhettem, s az életem gyökeresen megváltozott. Jézus Úrrá lett az életemben. Mikor arra kell gondoljak, hogy „Református”, nem Kálvin jut eszembe, bár ő sokat tett azért, hogy legyen tiszta evangélium. Nekem az „élet” jut az eszembe. Az az élet, melyet Az Úr ajándékba adott! Ez több, mint egy hitvallás csupán, vagy valóságosság! Ez a keresztyénség lényege. Volt itt Kálvinista vita, meg Katolikus érdek... Egy biztos, hogy ott „fent” nem Kálvin érdeméért, vagy Mária érdeméért, hanem Jézus érdeméért leszünk, aki azért jött, hogy a tönkretett isteni és emberi kapcsolatot helyreállítsa! És pont ezért kell folyamatosan reformálni, mert képesek vagyunk elfeledni a fő célt. Sajnos ma is vannak olyan Református egyházak, ahol a főcél nagyon megsűrűlt, és a középpontban nem Isten, hanem az ember áll.

Nekem ennyit jelent ma Kárpátalján Reformátusnak lenni: „Élni!” Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta. János evangéliuma 3,36.

Barta András

* * *

Ebben az írásomban arra válaszolnék, hogy mit jelent reformátusnak lenni nekem:

1. Ritkán ért még el az életembe az a tipikus „AHA érzés”. Amikor az egyházunk hitelveivel találkoztam (konfirmandus koromban először), akkor ez megvolt. Fontos volt számomra a logikus rendszerezettség, a Bibliával való összhangja stb.

2. Választ kaptam kérdéseimre, helyemre, küldetésemre. Ezen az oldalon először láttam egy olyan topikot is, hogy mit jelent egy református fiatalnak... Szóval nekem azt jelentette, hogy megértettem, fontos feladataim vannak elsősorban a gyülekezetemben, de tágabb értelemben is. Az ember hozzáállását nagyban meghatározza, hogy lát-e értelmet a munkájában. A reformáció ebben jelentett nagy áttörést: Isten dicsőségére kell végeznünk mindennemű feladatot (tanárként, szolgálattevőként, de mezőgazdasági munkásként, szakmunkásként stb. is). Tehát felelősséget adott az embereknek, nekem, s mindnyájunknak. Nekem, mint közgazdász végzettségűnek megerősítő jellegű volt ezzel találkozni. Ugyanis látható a történelem folyamán, hogy azok az államok (angolszász, németalföld), akik visszatartották a Biblia kijelentéseihez, s a reformáció tanait követték, megváltozott az egyén, s a társadalom hozzáállása is különböző dolgokhoz. Becsülettel végezték a munkájukat, megtakarítottak és nem fogyasztottak (ld. a mostani gazdasági válságot is), tehát egy puritán életvitelt folytatva éltek (ajánlom Max Weber: *Protestáns etika és a kapitalizmus szelleme* c. művét a témában).

3. A református hit több egyház szélsőségéhez képest mindig egyféle középutat jelentett. Pl. távol áll tőlünk (dogmatikailag, a gyakorlatban sajna nem mindig) a katolikus babonáskodás, de a szekták Bibliából kiragadott részizgazságai is.

Hát... biztos van még, mit írhatnék, de most ennyi jutott eszembe. A következő írásomban pedig válaszolnék, hogy mit jelent ez kárpátaljai reformátusként.

Néhány hete egy ifjúsági alkalmon fórumot tartottunk hívó református fiatalok. Feljött az a kérdés, hogy miért engedte meg az Isten, hogy kisebbségben élő magyar reformátusokként jelenleg egy Ukrajna nevű államfeleség nyugati peremén éljünk. Többféle válasz is született:

- *Missziós lehetőség az ukránok felé.*
- *Sóvá és kovásszá válni a magyarság irányába. A megpróbáltatások megerősítenek. Így szerintem fontos küldetésünk, hogy ne asszimilálódjunk, ne adjuk fel hitünket, hanem példát mutassunk az anyaország felé is.*

Ajda Isten, hogy tudjuk betölteni a küldetésünket.

Ha tudjuk folytatni a sort: küldetésünk, feladatunk továbbgondolása terén... akkor bátorítok másokat is.

Isten áldásával,

Pataki Gábor

Csúry István püspök a békemenetért

Közlemény

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület püspöke csatlakozik a folyó év január 21-i, budapesti Békemenethez. Csúry István püspök méltatlannak tartja a nemzetközi sajtónyilvánosságban jó ideje megjelenő, eltorzított és félrevezető híradásokat, melyek felbecsülhetetlen károkat okoznak minden magyar embernek. A magyar kormány ellen folytatott lejáratási kampány immár messze túlhaladta a politikai mértékletesség szabályait, magyar nemzetünk egészének méltósága csorbul az újabb és újabb, elfogult híradások révén. Csúry István püspök ez úton is arra buzdítja egyházkerületünk híveit, hogy lehetőségeik szerint, minél nagyobb számban csatlakozzanak a magyar polgárok a gyertyás felvonuláshoz.

Nagyvárad, 2012. január 12.

Harangszó

Bemutatkozik testvérlapunk Presbiter rovata

Megvallom, csak szubjektív módon tudok megnyilvánulni a címben foglalt rovatunkról. Mint mindegyik másról is.

A rovat, az akkor négyéves Presbiteri Szövetség kezdeményezésére indult el 2006 tavaszán, a lap hasábjain. *Muhari István*, a PSZ akkori sajtóreferense vállalta, hogy a szerkesztőség munkájához kapcsolódva, a rovatot megtölti tartalommal. Nagy segítséget jelentett ebben a sok évtizes múlta visszatekintő anyaországi *Presbiter folyóirat*, de egyre több királyhágói presbiter és lelkész is segítette írásaival a kibontakozó rovatot.

Ma is ugyanaz a célunk: presbiteri eseményekről tudósítani az olvasót, legyen az gyülekezeti, egyházmegyei vagy éppen kerületi szintű. Emellett a presbiteri tisztséggel kapcsolatos bibliai alapvetésekre, valamint a szolgálatot végzők bemutatására is gondot fordítunk.

Pár éve *Tóth Zsigmond* vette át a stafétát elődjétől, és jelenleg is lapunk külmunkatársai között tisztelhetjük.

Mindkét munkatársnak megvan az a műfaji erőssége, amellyel a lapot és a szóban forgó rovatot gazdagították.

Istvánnak köszönhetjük az *Őrzők a strázsán* című portréorozatot. Öröm volt olvasni egy-egy élet lenyomatát jelentő tömör, magvas, kiválóan megfogalmazott összegzéseit. Lapunkat emellett véleménycikkeivel is gazdagította.

Zsigmond a tudósítások embere. Számos – nem csak presbiteri – eseményről tudósította az elmúlt években lapunkat. Sok eseményen képviseltük közösen a Harangszót és a Presbiteri Szövetséget. Sokatmondó adalék, hogy mikor nemrég a vele készült interjúhoz archív fotókat kerestünk Zsigmondról, be kellett lássuk, nem sok ilyen akad az egyébként gazdag fénykép-adatbázisunkban. Hiszen ő mindig a fényképezőgép túloldalán áll...

A PSZ kerületi és egyházmegyei vezetőségeivel egyazon célok mentén, Krisztus elhívott és elkötelezett tanítványaiként, szövetségben végezzük szolgálatunkat. Szerkesztőként, szakmai szempontokat alapul véve elmondhatom, hogy mára a lap Presbiter rovata a Harangszó egyik legváltozatosabb és legpezsgőbb oldalának számít. Sokan tesznek róla, hogy ez folyamatosan így legyen, és a jövőben is így maradjon.

Nemcsak az említetteknek, hanem annak a több tucatnyi szerzőnek is szeretnék köszönetet mondani, akik az eltelt időszakban beszámolókat írtak gyülekezeti vagy egyházmegyejük presbiteri eseményeiről. Köszönet az iratterjesztő presbitereknek is, akik ajánlják és célba juttatják a lapot. Szeretettel emlékszem a tavaly elhunyt várad-szöllősi Garnai Teréziára, Terike néniire, aki évtizedeken át nemcsak gyülekezetében terjesztette a Harangszót, de sokaknak otthonaikba is eljuttatta. Vajon ki lép a helyébe?

A kérdés nem ünneprontó kíván lenni, hanem bátorító és – Csúry István püspök úr szavait kölcsönözve – célra igazító. Hiszen, hogy az a presbiter, aki Istentől kapott elhívását és szolgálatát komolyan veszi, az iratmisszióban is „nagyot alkothat”.

Jöjjetek testvéreim, segítsük el a lapot az olvasókhöz. A módszer egyszerű: nem beszélni kell róla, hanem kéthétről kéthétre kézbe adni a lapot a református olvasónak.

Fábián Tibor
lelkipásztor-főszerkesztő

Magyar Örökség-díjat kapott a Pápai Református Kollégium

2011. decemberében a 480 éves Pápai Református Kollégiumot Magyar Örökség-díjban részesítették. A laudációt *Szabó István* dunamelléki püspök, a Pápai Református Teológia tanára tartotta. Most ebből a laudációból emeljük ki a híres jelmondat: „Istennek, hazának, tudománynak” rövid értelmezését:

„**Istennek** előbb, és mindennek előtt, mert Istené minden, mert mi is Istenéi vagyunk, és mert mindig *itt és most* az Istené minden, és mi is *itt és most*, ebben a kicsiny országban vagyunk Istenéi. Itt most Európa peremvidékén, itt, egykor: a végvárban, el-lenerők dűlásában, száműzetésben, újrakezdésben, megszüntetésben, és újrakezdetekben. Itt, **ebben a hazában** vagyunk

Istenéi. És amíg van haza, addig van Pápa is. És ha nincs Pápa, akkor a haza is száműzetett, a haza is bezárattott! És **tudománynak!** – ezt hirdeti és éli az újrászületett pápai kollégium, mert aki Istennek él, az ebben a hazában is, itt, a magyarok közt is a tudománynak él, hiszen megkapta a docilitas – a taníthatóság – ajándékát. Méltán nevezték tehát a pápai református kollégium nyomán magát Pápa városát Dunántúli Athénnek.”

Jókai híres jelmondata („Istennek, hazának, tudománynak”), mely a pápai kollégium legdrágább hagyománya, éppen ezt a másíthatatlan sorrendet rögzíti.

Testvéri levél Dr. Orbán Viktor miniszterelnöknek

Mélyen Tisztelt Miniszterelnök Úr!
Mélyen Tisztelt Országgyűlés!

Tisztelettel és szeretettel küldjük el levelünket a Magyar Református Presbiteri Szövetség nevében. A történelmi Magyarországon mintegy ötvenezer választott, lelki, erkölcsi, anyagi felelősséget hordozó presbiter szolgál a Magyar Református Egyház gyülekezeteiben. Ennek közösségében ébresztő, tanító, gondozó szolgálatot kíván végezni az anyaországi és a leszakított országrészekben is megalakult és alakuló Presbiteri Szövetség.

Nemzeti életünknek ebben a roppanásig terhelt és folyamatosan támadott állapotában köszönettel és hálával tartozunk mindazoknak, akik vágytak és törekedtek Alkotmányunkban tekintetünket és figyelmünket megmaradásunk és gyógyulásunk hitbéli és erkölcsi fundamentumai felé fordítani.

Nagy ajándék nemzeti imádságunk Isten felé szálló sóhajtásával indulunk: „Isten áldd meg a magyart!” Fél évszázadnyi támadás sem tudta szívünkben és szánkban megsemmisíteni ezt a könyörgést.

Bizonyára sokan vagyunk az országban, akik a Himnusz teljes szövegét és biblikus történelem-szemléletét is végiggondoljuk, s így bűnbánó és reménykedő szívvel lépünk tovább, Alkotmányunk fel-emelő sorain.

Az Istentől kapott értékeinkre, és egész Európát is védő küzdelmeinkre emlékezve, hálásak vagyunk, hogy a keresztyénség nemzet-megtartó szolgálata is megjelenik a Hitvallásban.

Ebben az alapvetésben kívánjuk nemzeti létünk szétszaggatott egységének gyógyítását, és felismert értékeink védelmét is, Istentől kapott feladatunk és nemzeti hivatásunk betöltéseként végezni.

Egyéni létünk, szabadságunk és kibontakozásunk együtt mozdul másokért érzett felelősségünkkel, a hűség, a hit és szeretet alapvető meghatározásában.

Ha ebben a rövid köszönetnyilvánításban nem is utalhatunk a Hitvallás további értékes részeire, örömünket fejezzük ki az állásfoglalásért: „a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg”.

Hasonlóan nagy jelentősége van a házasság intézményéről vallottaknak, a házasfelek férfit és nőt feltételező kapcsolatában.

Mindannyiunk felelőssége, hogy a XX. század erkölcsi megrendüléséhez vezető évtizedeinek elemzéséből ne maradjon ki, amit Isten, és az Ő Igéje ellen cselekedtünk.

Ha kötelességeink a „felelőségünk” emelt hangú megközelítésében jelennek is meg, elkerülhetetlen, hogy az iskolai hittan- és etikaoktatásban annál hangsúlyosabban halljon kötelességeiről a fel-növekvő nemzedék, mint lelki, szellemi megújulásunk alapvető feltételéről.

Úgy tűnik, hogy az Alkotmányunkat ért felelőtlen megnyilatkozások és támadások a Parlamenten túl, a nemzet elkötelezett, áldozatokat és szenvedést is hordozott közösségét is támadják, sőt a bibliai kijelentés világát is.

Nemzeti Hitvallásunkban, Alkotmányunkban a felismert értékekért való ismételt hálaadásban és a Kormány, a Parlament munkájáért alázatos, reménykedő szívvel elmondott imádságainkkal, kezünk és értelmünk munkájával kívánunk együtt fáradni egész Nemzetünk jelenéért és holnapjáért.

Valljuk, hogy a hitbéli, erkölcsi és nemzeti szuverenitásunkat ért támadások egész közösségünket sértik és sebzik, ezért azokat visszautasítjuk.

Isten áldását kérve egész Nemzetünk életére, megkülönböztetett tisztelettel:

„Az Úr áldása, az gazdagít meg!” (Példabeszédek 10,22)
Budapest, 2012. január 20.

dr. Szilágyi Sándor s.k.
főtítkár

dr. h.c. Szabó Dániel s.k.
elnök

Kálvin imádsága újévre

Kérünk, Urunk, munkáld bennünk, soha ne elégedjünk meg azzal, hogy a hit megfogant szívünkben, hanem folyamatosan tápláld, őrizd, növeld hitünket... S mivel belátjuk, hogy azért helyeztél minket erre a földre, hogy szívünkkel és ajkunkkal is magasztaljunk, áldjunk Téged jóvoltodért, s ez életünknek az igazi célja és értelme, felemeljük most szavunkat Hozzád: könyörülj rajtunk, hogy ezt az előtűnt levő időben, esztendőben soha ne tévesszük szem elől!

Médiaböjt

„A tanulónak egy hetet visszaadunk gyermekkorukból” – nyilatkozza az a pedagógus, aki az újszerű kezdeményezésben részt vesz. Egy héten át nincs komputer, mobil, CD-lejátszás, játékprogram. Helyette naplóvezetés arról, hogyan lehet kibírni ezek nélkül, mit lehet értelmesen csinálni az így felszabaduló időben. S milyen pozitív tapasztalatokat lehet szerezni ezek nélkül. Az egyhetes tapasztalatokat a médiaböjt után a tanulók együtt értékelik ki, s ünnepélyes keretek között kapják vissza leadott elektro-mos eszközeiket. Az érdekes kezdeményezést a Württembergi Protestáns Társaság diakóniai részlege dolgozta ki és jelentette be a nyilvánosságnak. A kezdeményezés egyelőre még csak tartományi keretek között zajlik, sok egyházi és nem egyházi iskolában kipróbálják. A médiaböjt ötletéhez két megrázó és elgondolkodtató tudományos tanulmány adatai szolgálták indítékul az egyháznak. Az egyik tanulmányt *Christian Pfeiffer* kriminológus, a másikat *Manfred Spitzer* agykutató tette közzé. Mindkét tanulmány szoros összefüggéseket állapít meg a médiakonzum eszközeinek használata és bizonyos egészségügyi zavarok megjelenése között. Az egészségügyi károsodások közt említik az elhízást, a mozgásszegénységet és ennek kihatásait, az iskolai teljesítmény romlását, a szociális és kommunikációs készségek elszegényedését, az erőszakos-, és agresszív viselkedés elhatalmasodását, s bizonyos függőségek kialakulását. A médiaböjttől azt remélik, hogy a gyerekek újra felfedezik a való életet, az egymással kialakítható tartalmas közösséget, amit kulturális-, sport, és egyéb készségfejlesztő rendezvényekkel igyekeznek elérni.

